

Po existenci Boha se ptají

**Nikola Joštová,
dům pomoci Bethany**

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

4/2022 / ročník XXXII / 29 Kč

10 Sv. Vojtěch

18 Evangelizace

14 Seriál: řeholní řády a kongregace v diecézi

22 Svatý otec – modlitba proti válce

CENTRUM PRO RODINU BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉHO

A
MALÉ SESTRY JEŽÍŠOVY

VÁS
SRDEČNĚ
ZVOU
NA

DEN

S

CHARLESEM DE
FOUCAULD

sobota **7. května 2022**
Hradec Králové **Balbínka**
Nové Adalbertinum

přednášky od **9:00** hod.
Malé sestry Ježíšovy

mše SVATÁ od **13:00** hod.
kostel Nanebevzetí
Panny Marie

Bližší informace na tel.:
776 236 926

a na: www.BiHK.cz/
pastorace rodin

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Babička mě učila hodnotám
Nikola Joštová
- 10 **historie**
Sv. Vojtěch
- 14 **seriál**
Řeholní řády a kongregace (3)
- evangelizace**
- 18 O evangelizaci na vlastní kůži
20 O Obnově v Duchu Svatém
podle P. Sieverse
- 21 **jak to vidím já**
Evangelizace?
Není čas ani lidi...
- Svatý otec**
- 22 Papežova modlitba
23 Papežova slova
proti náboženskému
ospravedlnění války
23 Svět i církev
potřebují ženskost
- 24 **pastorace**
- 30 **PMD – Papežská misijní dílů**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Slovo úvodem

První jarní úplněk rozzářil večerní bezoblačové nebe. A vždycky neděle po tomto plném měsíčním svitu je neděle velikonoční. Velikonoce jsou jinak krásné a působivé než Vánoce. Když sestoupíme k jádru jejich tajemství, poznáme, že se dotýkají podstaty naší lidské existence.

Biblické texty slavnosti Velikonoc nám vyprávějí o události, která se vymyká všem přírodním zákonům, a to o Kristově vzkříšení. Tento Ježíšův triumf není zachytitelný televizní kamerou. Ale 2000 let křesťanské tradice je dostatečným svědectvím toho, že pravda o prázdném Ježíšově hrobě nepatří jen ke koloritu určité kultury. Je to pravda, která má existenciální rozměr. Právě velikonoční poselství o vzkříšeném Kristu „*proč hledáte živého mezi mrtvými*“, prostupuje všechna tajemství světa, od vesmíru až po tajemství nejmenší částičky hmoty. To, že Kristus vstal z mrtvých, prozářilo hloubku-tajemství lidského života tak, že v něm každý může zahlédnout ještě jiné skutečnosti, než jaké nabízí tento svět a než jsou zachytitelné našimi smysly. Pravda Kristova vzkříšení prozařuje všechno, co je prostoupeno lidskostí, utrpením a smrtí. Prozařuje to tak, že i tam, kde pracuje smrt, je přítomný Kristův vítězný život. My to o každých Velikonocích znovu prožíváme. Velikonoce nejsou jen vzpomínkovou slavností. Není to pouze oslava života. Se vzkříšeným Kristem se odvažujeme zadívat do tváře svého života, do všech jeho etap radostných i bolestných. Můžeme v nich zahlédnout naději, která je víc než kosmickou silou.

Teolog Karel Rahner napsal: Velikonoce nejsou slavením minulé události. Aleluja nepatří tomu, co bylo. Velikonoce ohlašují začátek, který už rozhodl o naší defi nitivní budoucnosti. Zmrtvýchvstání nám zvěstuje, že nastal už začátek slávy našeho života. Vzkříšení Těla je pravda, která zasahuje náš všední život s výhledem k jeho prožívání, které neskončí. Vše bude se mnou vzkříšeno s výjimkou mé bolesti a hřichu. Bolest a úzkost jsou neúnavné společnice našeho života v čase. Smrt je jeho neustálou možností. Člověk ustavičně prožívá svou bolest a smrt, neodvažuje se doufat, že by to mohlo být jinak. Věčný život však není nějaký nový život. Můj život napojený do života Kristova a obohacený hodnotami, které přináší Boží království. Vzkříšení není pouhé oživení Těla, nýbrž přetvoření, zvěčnění člověka, jeho života a světa.

Nejsme schopni zatím pochopit tajemnou krásu této proměny. Víra ve vzkříšení by měla být vždy novým povzbuzením. Měla by nám ukazovat, že naše úsilí podle Ježíšova vzoru není marné. Člověk může prožívat své vzkříšení už tady na světě. Působí v něm vzkříšený Kristův život. Každý náš čin už nyní je účastí na slávě Boha a to spojením s jeho věčnou láskou a životem. Člověk se ve smrti nezřítí do propasti

nicoty. Jen se přiblíží k prameni, který dává všemu smysl. Tato víra není žonglérská hra s teologickými pojmy. Klade nám mimo jiné i otázku, která láska je věčná? Lidská nebo Boží? Obě. Přešli jsme už nyní ze smrti do života, protože milujeme bratry, píše svatý apoštol Jan. Přeji vám požehnané Velikonoce.

Mons. Josef Socha)

Babička mě učila hodnotám

Česká společnost stárne. A možná i vy pečujete doma o příbuzné v seniorském věku, kteří jsou odkázáni na péči druhé osoby. Na nelehký úkol nemusíte být však sami. O pardubické organizaci Bethany – dům pomoci, poskytující terapeutickou a duchovní pomoc seniorům jsme hovořili s jeho zakladatelkou a ředitelkou Nikolou Joštovou.

77 Co bylo impulsem k založení vašeho centra pomoci seniorům?

Vždycky jsem cítila potřebu dělat něco, co má smysl. Tato potřeba se více projasnila a nasměrovala s nalezením víry a studiem teologie. A nakonec jako psychoterapeut a teolog jsem se v praxi setkávala s mnoha situacemi nebo případy, kdy jsme se potýkali s potřebností psychologické a psychoterapeutické podpory nebo potřeby podpůrné péče pro seniory v těžké životní situaci v domácím prostředí nebo v pobytových službách, umírajících a jejich rodin a pečujících. Mnohdy jsme naráželi na nedostatečné kapacity, chybějící služby nebo na to, že nebyla vnímána potřebnost a význam takové podpory pro seniory. I z těchto důvodů jsme s přáteli a kolegy duchovními založili Bethany-dům pomoci. Naším cílem bylo vybudovat něco smysluplného a přínosného pro seniory a přišlo nám správné a důležité více poukázat na význam a potřebnost stáří v životech lidí a společnosti. Pokud si kladete otázku proč, pak vám za sebe odpovím, že síla každé společnosti se pozná podle toho, jak se dokáže reálně postarat o své nejslabší. A každá společnost je současně jenom tak moudrá a natolik si zachovává své základní hodnoty, jak je dokáže přijmout od svých nejstarších. Pokud morální hodnoty a životní moudrost svých nejstarších členů ignoruje, protože se nad ně cítí povýšena, pak není z mého pohledu ani morální, ani moudrá.

77 Máte vy sama ze svého okolí či rodiny zkušenost, která vás popostrčila k vybudování centra podle vašich představ?

Myslím, že moje životní směřování do značné míry ovlivnila moje babička, se kterou jsme měly velmi blízký vztah. Babička mě od mala učila hodnotám, úctě k lidem a zejména pak ke stáří. Vždy mi říkala, že se za mě modlí a tehdy jsem jako malá nerozuměla proč. Vždy mi byla oporou, ale nejvíc mi předala v posledních chvílích svého života, aniž bych si v tu dobu uvědomila, jak zásadní to pro mě bylo. Když babička onemocněla rakovinou a řekli nám, že má maximálně pár měsíců života, snažili jsme se, aby mohla být co nejdéle doma, kde to znala a cítila se bezpečně. Měla jsem tu čest být při ní a doprovázet ji na cestě, která ji čekala. Dostalo se mi možnosti prožít s ní velmi významné, intimní i bolavé chvíle jejího života a nahlédnout do hlubin tajemství umírání a smrti člověka, dá-li se to tak říci. Byla to pro mě první takováto zkušenost a nesmazatelně se do mě otiskla v pozitivním smyslu. Další rovinou, která ovlivňuje vývoj organizace a její práce jsou skutečnosti a příběhy, se kterými se ve své praxi setkáváme.

77 Po jakých službách či péči je mezi seniory největší poptávka?

Poskytujeme psychosociální péči, psychologickou, psychoterapeutickou péči, podpůrnou péči a doprovázení. Tuto péči seniory využívají. To patří do naší hlavní činnosti. Ostatní aktivity, které děláme, logicky navazují a ty realizujeme sami nebo ve spolupráci s domovy pro seniory, s farností Pardubice, různými dobrovolníky nebo partnery. Jedná se o aktivity na podporu seniorů nebo mládeže

v souvislosti s důležitostí a významem seniorů v našich životech nebo mezigenerační setkávání. Mezi tyto aktivity patří například Vánoce pro opuštěné seniory, besídky pro seniory s prolnutím generací, dílničky pro děti, kdy děti vyrábí dárky pro opuštěné seniory a například osvětová činnost v rámci MŠ, ZŠ atp.

77 Jak senioři vnímají, že o ně někdo jeví zájem? Je jich mnoho, kteří opravdu nikoho nemají?

Jsou senioři, kteří mají raději svůj klid, a jsou senioři, kteří více touží po společnosti. Obecně jsou však senioři rádi, že si na ně někdo vzpomene, věnuje jim svůj čas a pozornost. Většinou se shodují v tom, že vítají jakoukoliv změnu nebo vytržení ze všednosti. Senioři, se kterými potom pracujeme my, jsou rádi, že je někdo ochoten naslouchat jejich příběhu nebo trápení a že je ochoten v tom s nimi být a přijít znovu. Jestli je mnoho těch, kteří nikoho nemají, na to přesně nedokážu odpovědět. Nemám přesná čísla. Řekla bych, že jich je hodně. Ale také je hodně těch, kteří někoho mají, ale vztahy tam z nějakého důvodu nefungují a ten člověk je pak také opuštěn. Otázkou je, co je pro člověka nakonec horší. Vědomí, že už nikoho nemám a jsem sám, nebo vědomí toho, že někdo blízký existuje, ale jsem opuštěn?

77 Můžete uvést nějaký příběh seniora, který vás zasáhl?

Těžko se vybírá jeden příběh, protože je mnoho silných příběhů. Na jeden si však

Bethany dům organizuje klientům i volnočasové aktivity

Zámek Slatiňany. Foto: Martin Jošt

mnohdy vzpomenu. Byl silný, protože jsme šli spolu skutečně do hlubin klienta. Příběh mohu jen nastínit, protože jsem vázána mlčenlivostí. Klient přišel s tím, že z ničeho mu začaly téct slzy a pláč se začal objevovat čím dál častěji a byl intenzivní. Podle klienta bez důvodně. Sám jim nerozumí, znepokojují ho a chtěl by, aby to přestalo. Postupně jsme došli k tomu, že se jedná o vnitřní strach a potřebuje ujištění a odpuštění. Nakonec se potřeboval vyrovnat se smrtí svých manželek. Klient měl silnou obavu, zda jim svou existencí nezničil život, zda kvůli němu neumřely a měl obavy, aby někomu dalšímu neublížil. Vybavuji si také jednu velmi starou paní, když jsme v rámci projektu Vánoce pro opuštěné seniory rozdávali v domově pro seniory dárky. Přála si kávu. Když jsme jí kávu předali, tak zůstala úplně v šoku, hladila pytlík kávy, neustále k němu přičichávala, jak voní. Hlasitě plakala a dokola opakovala: „*To je opravdu pro mě? To není možné, vždyť za mnou už dlouho nikdo nechodí. Jak by si na mě mohl někdo vzpomenout.*“ Byl to tak silný moment, že jsme všichni včetně personálu plakali.

” Z jakých profesí se akreditují vaši spolupracovníci?

V týmu pro práci s klienty máme psychology, psychoterapeuty, teology, duchovní, sociální pracovníky a pracovníka v sociálních službách.

” Co si představit pod pojmem „pečující“, který mají někteří vaši kolegové u svého jména?

To znamená, že daný kolega pracuje také s osobami, kteří jsou pečující. To znamená, že poskytují péči v různém rozsahu někomu, kdo se o sebe již nedokáže plně postarat sám. Je závislý v nějaké míře na pomoci druhých. Vzhledem k naší cílové skupině je to většinou rodina nebo blízcí seniora. Snaží se o blízkého seniora postarat a poskytnout mu péči v tom, co potřebují a podle toho, co je v jejich silách a možnostech, aby mohl setrvat co nejdéle v domácím prostředí.

” Proměnily se v posledních letech, i vlivem covidu, potřeby lidí, se kterými pracujete?

Řekla bych, že některé potřeby se proměnily a některé se spíš více zintenzivnily. Některé rodiny začaly více řešit zabezpečení svých seniorů. Tím myslím, kdyby se s nimi něco stalo, kdo se postará o jejich seniora. Začali mít více zájem o to, zda bychom mohli navštívit v této těžké době jejich babičku nebo dědečka, protože o ně mají strach. Přijdou jim v té izolaci více smutní, sklíčení, nevědí, jak jim pomoci. Ne vždy je to však v našich možnostech, protože ne vždy situace vyžaduje odbornou pomoc, ale spíše lidský kontakt. Proto jsme začali nabízet i dobrovolníky, kteří chtějí trávit čas se seniory,

u kterých se začaly více objevovat deprese a úzkosti. Strach ze smrti v opuštěnosti a nemožnosti se rozloučit. Lidé byli více konfrontováni se svým vnitřním světem, se svým hodnotovým systémem a svou smrtelností. Tím, co mohou ovlivnit a co ovlivnit nemohou. To vše se promítalo do jejich psychického prožívání.

” Dá se říci, že čím je člověk starší i v seniorském věku, tím více se zabývá třeba i tím, co je po smrti. Mají tendenci se ptát po existenci Boha i ti, kteří ho ve svém životě dříve nevnímali, nepotřebovali?

Řekla bych, že člověk se může zabývat otázkou smrti a tím, co je po smrti v jakémkoliv věku, záleží na tom, co v životě prožil. Nicméně je pravda a přirozené, že seniorský věk více nabízí toto téma. Zejména i z toho důvodu, že člověk se svým věkem blíží více konci života, nakonec i na svém zdravotním stavu sám pociťuje například mnohá omezení a neduhy, které sebou stárí nese. Řekla bych, že ve větší míře se tyto otázky začínají objevovat ve chvíli, kdy člověk začne pociťovat nějaké zdravotní potíže nebo omezení, které ho limitují v běžném životě, na který byl do té doby zvyklý. Nebo když se stává v určité míře závislý na pomoci druhých nebo začne využívat pobytové služby.

Někteří se ptají po existenci Boha i z těch, kteří ho dříve nepotřebovali. Většinou se

◀ Dílničky – rodiny s dětmi vyrábí dárky pro opuštěné seniory / Velikonoční besídka v domově pro seniory U Kostelíčka v Pardubicích

ptají po odpuštění za to, co udělali nebo neudělali. Někteří se ptají, proč něco v jejich životě Bůh dopustil. Jiní připouští, že i přesto, že hovořili dříve o tom, že nejsou věřící, tak uvnitř sebe cosi vnímali, ale až nyní jsou ochotni se více touto otázkou zabývat nebo připustit existenci Boha.

77 Jakým způsobem s nimi pracujete? On-line? Docházíte k nim domů? Dochází oni za vámi?

Poskytujeme ambulantní i terénní službu. Někteří klienti docházejí k nám do kanceláře, za jinými klienty jezdíme. Navštěvujeme je u nich doma nebo v pobytových službách. Někteří klienti rádi využívají možnosti setkání online. Zejména, když se obávají možné nákazy.

77 Co bývá výsledkem vaší práce s klienty?

To je těžká otázka, protože je to velice individuální. U některých klientů se jedná o dlouhodobou spolupráci, některým stačí pár konzultací. Například někteří pečující si potřebují srovnat myšlenky, porozumět tomu proč se jejich senior chová zrovna takovým způsobem, jak k němu přistupovat nebo jak porozumět tomu, co se v nich odehrává při péči o druhého. U některých seniorů docházíme k ošetření tématu, které je naší zakázkou, k smíření nebo k požadované proměně. Někdy se klient dostane do fáze, že si uvědomí,

že je pro něj přijatelnější nebo bezpečnější dál v procesu nepostupovat nebo zůstat v takové fázi, ve které se nachází.

77 Je válka na Ukrajině. Jak to vnímají seniory? Mnozí pamatují Hitlera...

Zatím jsem se nesetkala s velkým množstvím seniorů, kteří by měli potřebu toto téma s námi řešit. Ti, kteří cítí potřebu vnést do našeho terapeutického setkání toto téma většinou hovoří o okupaci nebo vzpomínají na rok 1968. Pohlcuje je úzkost a panika. Mají strach, aby nezažili znovu podobné situace, aby nezažili opět válku. Mají strach, co budou dělat, co s nimi bude v tomto věku. Většinou hovoří o tom, že si mysleli, že už toto nezažijí. Ale jak říkám, je to zkušenost s menší částí seniorů.

77 Daří se vám takové seniory utěšovat, když třeba sami prožíváte obavy?

Asi bych úplně nevolila termín utěšovat, protože to není cílem naší práce, tedy psychoterapie nebo podpurné péče. Ani by to nebylo dobře, dávat nějaké falešné naděje, když sami nevíme, co bude. Mohlo by to mít pro daného člověka nakonec i nežádoucí dopad. Mnohem silnější a významnější je ochota být v tom s daným člověkem a být ochoten ho následovat do různých jeho hlubin, kam potřebuje jít. To je velmi nosné. Potom můžeme být schopni nahlédnout například na to, jak

mě určitá událost ovlivňuje. Hledat spolu možný způsob, jak se například nepříjemné situaci, která výrazně ovlivňuje moje prožívání postavit. Je to v podstatě přirozené. Podvědomě člověk hledá cestu nebí způsob, jak se s nastalou situací, která se mě nějak zásadně dotýká, vypořádat, aby ji dokázal ustát. Buď člověka svým způsobem řečneme paralyzuje, nebo najde způsob, jak se k dané situaci aktivně postavit.

77 Co je v dnešní době pro staré lidi nejdůležitější, jaké mají hodnoty?

Hodně jim záleží na vztazích, jestli za nimi někdo chodí, na opravdovém vztahu a zájmu. Také potřebují cítit pocit přijetí, že nejsou na obtíž. Zmiňuje se téma úcty ke stáří, k jejich životu nebo k tomu, co pro společnost vykonali a jak se k nim staví teď. Když mluvíme o vztazích, tak je pro ně důležité také to, jak k nim přistupuje například personál pečovatelské služby nebo pobytové služby.

77 Proměňuje stáří člověka?

Ano i ne. Jak se říká, starého člověka novým kouskům nenaučíte. Jsou pro ně důležité nějaké jejich jistoty, jejich osobní rituály, zaběhlé způsoby. Opět je to otázka, toho, co prožívá a kontextu životního příběhu a otevřenosti. Zásadní změna zdravotního stavu může mít na člověka veliký vliv podobně jako silná stresová situace například úmrtí partnera nebo dítěte.

◀ Vánoce pro opuštěné seniory v domově pro seniory U Kostelíčka v Pardubicích.

Řekla bych spíše, že se člověk ve stáří více dotýká existenciálních otázek, více reflektuje a hodnotí svůj život, své vztahy. Pokud nalezne něco, co mu bere klid, a je ochoten na to nahlížet a je otevřen pro hledání cesty v daném tématu či vyrovnání se s touto situací, tak je možné s tím pracovat a dojít k určité proměně postoje, náhledu, názoru nebo

smíření, nalezení jakéhosi vnitřního klidu. Může vnímat stejné situace rozdílně a přisuzovat jim jinou důležitost oproti době, kdy mu bylo například dvacet. Ale to je také otázka nejen stáří, ale i přirozeného vývoje člověka v kontextu toho, co v životě prožil.

Pavel J. Sršeň ▶

Kontakty

Bethany dům pomoci, z.ú.
třída Míru 2670, 530 02 Pardubice
Kontakt pro bližší informace
o našich službách: 777 595 554,
pro zájemce o služby: 602 545 710
e-mail: kontakt@bethanydp.cz

Senioři jsou ve středu našeho zájmu

Bethany dům pomoci se zaměřuje na podpůrnou péči o seniory a doprovázení seniorů, protože vnímáme jejich důležitost v našem životě, ale také jejich zranitelnost. Mohli bychom říci, že bez nich bychom tady nebyli. Předávají nám svou životní zkušenost a moudrost, a přesto nejsou středem zájmu společnosti. Naší snahou je dát jim vědomí jejich hodnoty a jejich místa ve společnosti.

Poukazujeme na přínos seniorů napříč generacemi a na jejich vzájemné obohacování. V dnešní uspěchané době si možnosti vzájemné podpory a obdávání málo uvědomujeme. Osamělí senioři jsou vykořenění z domovů, zbavení pocitu bezpečí a potřebují o to více pocítit zájem, přijetí a potvrzení jejich hodnoty. Zajišťujeme pro ně terapeutické a duchovní doprovázení a podpůrnou

péči. U paliativní péče nabízíme podpůrnou péči pro seniora i jeho rodinu. Na žádost seniora zprostředkováváme také duchovní rozhovor, modlitbu či požehnání ve spolupráci s křesťanskými duchovními.

Pamatujeme také na pečující, jejichž úkol je fyzicky i psychicky náročný. Doprovázíme je v jejich tématech a hledáme spolu cestu, vnitřní zdroje, jak se dokázat postarat o bližního, co nejdéle to je možné.

Veteráni IZS, AČR a služebních sborů patří také mezi ty, kteří jsou mnohdy na okraji společnosti, opuštěni nebo v těžké životní situaci a nemohou si sami pomoci. Takové situace nejsou snadné ani pro jejich blízké. Jsme připraveni s nimi být v jejich životním příběhu a nacházet spolu jejich cestu, na které jim bude dobře, třeba k získání zpět své důstojnosti nebo ošetření prožitých traumat.

Pořádáme **besídky pro seniory** v domovech důchodců ve spolupráci se základními a mateřskými školami.

Do našich aktivit začleňujeme i mladší generace. Na mládež a její rozvoj v dnešním pracovním nasazení není čas. Tak se setkáváme s mládeží, která nemá představu o lidech kolem nás, není schopná navazovat a žít vztahy. Často neví, proč a jakým způsobem by měla pomoci druhým. Tato generace v sobě tedy nemá zakotveny základní morální a společenské hodnoty. Proto se s touto skupinou věnujeme následujícím činnostem:

- pro děti pořádáme různé zábavné a rozvojové akce
- společně vyrábíme drobnosti pro babičky a dědečky
- pořádáme návštěvy a aktivně se zapojujeme do programů pro seniory.

Nastal čas k podání přihlášek do kněžského semináře

Vnímáte-li Boží povolání ke kněžství, právě nyní se lze přihlásit ke **studiu bohosloví**.

Ten, kdo poznává povolání ke kněžství, podává přihlášku do kněžského semináře prostřednictvím duchovního správce své farnosti. Formulář přihlášky je k dispozici na webových stránkách biskupství, konkrétně www.bihk.cz/biskupstvi/kancler-administrativni-odbor/dokumenty-ke-stazeni/obecne-formulare-ke-stazeni

S vyplněnou přihláškou je třeba předložit následující **potřebné doklady**: rodný list; potvrzení o křtu; potvrzení o biřmování; potvrzení o církevním sňatku rodičů; životopis žadatele s fotografií formátu na OP; maturitní vysvědčení (pokud žadatel nematuruje letos); lékařské vysvědčení (o schopnosti studia na VŠ).

Pro školní rok 2022/2023 je třeba odevzdat **přihlášku** včetně výše uvedených dokladů **do 30. dubna 2022** na Biskupství prostřednictvím duchovního správce, který připojí své testimonium diecéznímu biskupovi. **Přijímací řízení**, jehož termín bude uchazečům včas oznámen, se bude konat na Biskupství.

Další informace o studiu bohosloví najdete na webových stránkách kněžských seminářů v Praze www.arcs.cuni.cz a v Olomouci www.knezskyseminar.cz.

Svatovojtěšská pouť

23. 4. v Libici n. Cidlinou, rodišti sv. Vojtěcha – program v klostě sv. Vojtěcha:
9:00 – kostel otevřený k adoraci a modlitbě, příležitost k přijetí svátosti smíření
10:00 – poutní Mše svatá; po mši sv. společná cesta na slavníkovské hradiště

Svatovojtěšská modlitební nověna

za nová povolání k duchovnímu stavu každou poslední sobotu v měsíci od dubna do prosince v Libici nad Cidlinou – program v kostele sv. Vojtěcha:

9:30 – adorace, možnost soukromé modlitby, svátostné požehnání

10:00 – bohoslužba za nová povolání k duchovnímu stavu

Po mši sv.: individuální požehnání devocionálií sv. Vojtěcha

Následně možnost občerstvení a přátelského setkání v „domku za kostelem“.

Každý si může vykonat soukromou pouť na hradiště a za nová povolání se pomodlit i tam.

(Pozvánka

Celostátní setkání mládeže v Hradci Králové 2022

Už jste zaslechli, že toto léto proběhne celostátní setkání mládeže, které se koná jednou za pět let? Zveme všechny mladé ve věku 14 až 26 let na setkání, které se letos bude konat v Hradci Králové od 9. do 14. 8. 2022. Setkají se mladí lidé z celé České republiky, aby společně zažili příjemné chvíle spolu i s Bohem. Pokud někoho takového znáš, povzbuď své přátele, známé, děti či vnoučata, aby měli možnost tuto akci s mladými také zažít. Kulturně duchovní program se bude skládat například z koncertů, mši svatých, zajímavých témat z přednášek, o kterých bude možné následně diskutovat. V sobotu 13. 8. 2022 bude nabídnut i speciální program pro rodiny, které budou moci navštívit své mladé účastníky.

Letošním motem je „Vstaň, udělám z Tebe svědka toho, co jsi viděl“. Neboj se a mluv o setkání s lidmi kolem sebe, aby mohli také prožít srandu i duchovní obohacení na setkání v Hradce Králové. Být osobně součástí přímo na místě konání má své úžasné výhody, proto nabídní svým dětem a vnoučatům přihlášení, které najdou na stránkách celostatnisetkanimladeze.cz. Pokud bys ale z nějakých důvodů nemohl být přítomen osobně, bude zprostředkován online přenos od TV Noe. Díky tomu se bude moct účastnit opravdu každý a stát se tak svědkem toho, co viděl. Pokud byste chtěli podpořit setkání i finanční cestou, tak na našem webu najdete bližší informace.

Za přípravný tým

Marie Kyliánová)

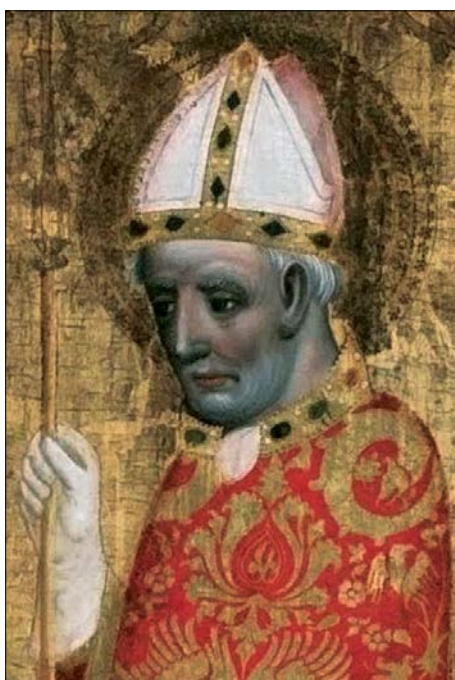
Sv. Vojtěch, biskup z úsvitu českých dějin

V Libici nad Cidlinou sloužil **František Lukeš** (1921–1998) pouhého půldruhého roku. Rodiště nejslavnějšího Slavníkovce se mu ovšem stačilo zapsat do srdce jednou provždy.

Sv. Vojtěcha ctil a miloval. Z jeho duchovního odkazu čerpal sílu v době, kdy podobně jako on musel opustit místa, která mu byla blízká. Vraťme se s proboštem Františkem Lukešem na starobylou Libici, která je dnes archeologickou památkovou rezervací, národní kulturní památkou, ale také národním poutním místem. Máme k tomu pádný důvod. Od mučednické smrti sv. Vojtěcha uplyne 23. dubna přesně jedno tisíciletí a jedno čtvrtstoletí. Nechme tedy o slavných Slavníkovcích vyprávět P. Lukeše, tak jak jej na mikrofon zaznamenal Český rozhlas.

Dějiny Libice nad Cidlinou, vesnice poblíž soutoku Cidliny a Labe, sahají do dávné minulosti. Možná ty řeky byly na úsvitu našich dějin mohutnější, měly víc slepých ramen, zvláště Labe, byly tam mokřiny a bažiny, dost možná právě ty měly roli při obraně libického hradu. Šlechta si obvykle svá sídla stavěla na ostrožnách a vyvýšeninách, kdežto tady je to v úplné rovině, ale Slavníkovci měli jistě důvod, proč se usadili právě v Libici. Kolem dokola měli veliké panství. Kosmas uvádí, že jižní hranici slavníkovské říše bylo hradiště Chýnov, Doudleby a Netolice, na západě Rokycansko, na východě hrad Litomyšl. Podle slavníkovských mincí však historikové usuzují na menší území v Polabí a přilehlém okolí – Poděbradsko, Nymbursko, Kolínsko, Kutnohorský a Čáslavsko.

Jak tohle území vzrostlo, odkud najednou vystupuje velmož Slavník, to nevíme, to je ponořeno do dějinných tajemství. Ale jistě je, že Libice byla sídlem

◀ Svatý Vojtěch

Slavníkovců, měli svou mincovnu, jednak v Libici a potom v Malíně, vydávali mince, které se zachovaly. Je na nich Vojtěchův bratr Soběslav, ten byl předurčen jako rodový bojovník.

Vojtěch se na Libici narodil kolem roku 955. Byl tam rovněž pokřtěn, ovšem nikoliv tam, kde dnes jsou zbytky kamenného chrámu, ale v kostele Panny Marie, který stál v místě dnešní farní budovy. Podařilo se tam najít liturgické předměty, ložky ke kadidelnici a další věci užívané při bohoslužbách, takže se to nazvalo kněžský dům. Ale velmi pravděpodobně je, že tam sídlili Slavníkovci. Hned vedle býval kostel sv. Bonifáce, to bylo všechno odkryto a zase zarovnáno. Vojtěch jako dítě těžce onemocněl a jeho maminka Střezislava,

pravděpodobně byla Přemyslovna, šla do chrámu, tam ho položila na oltář a slíbila, že jestli se tohle dítě uzdraví, že nebude věnováno žádné vojenské dráze, ale že bude zasvěceno Bohu. Proto je místo, kde chrám Panny Marie stál, tak vzácné, proto si ho nesmírně ceníme. V těch místech Vojtěch prožíval svoje dětství a mládí. Lze předpokládat, že tam získal také elementární vzdělání, tedy znalost čtení, na základě žaltáře, a tím i základy latiny spolu s praktickou výukou v církevním zpěvu. Změna životní perspektivy byla podnětem k rozhodnutí rodičů vyslat Vojtěcha ke studiu na katedrální škole v Magdeburgu.

Dostal se tam na přímlovu magdeburského arcibiskupa Adalberta, jehož jméno přijal jako biřmovací. Pro naše slovanské země Vojtěch znamená útěcha vojska, ale v liturgickém kalendáři je nazýván Adalbert. Na škole získal ohromné vědomosti, možná z největších, které vůbec bylo možné tehdy v Evropě dosáhnout. Ono to zní, jako že byl od začátku svatý, že vyrůstal jako vzorné dítě, ale pravda to není. Víme dobře, že v Magdeburgu byl několikrát napomínán a veden k pořádku, asi jako jiné děti. Taky měl svou povahu, která se musela krotit, byl velmi prudký a zlostný, uvádí se. Ale vyrůstal v duchu svého zasvěcení a postupně se z něho stával vynikající student, který poznal své poslání. Říkám to proto, aby si někdo nemyslel, že byl absolutně ideální osobností, Vojtěch měl své chyby, např. vznětlivost, jeho přednosti byly obrovské a nepopiratelné, ale chtěl bych ho vylíčit po pravdě, nechci nic zkrášlovat. V Magdeburgu získal skutečně hluboké

⊣ Každoroční procesí k původnímu slavníkovskému hradišti

⊣ Sousoší svatých bratří Vojtěcha a Radima na místě jejich rodiště

vzdělání, to bylo něco jako univerzita, tam se přednášely všechny druhy tehdejších umění. Už tím, že tou školou prošel, patřil mezi velmi vzdělané osobnosti. Předčil samozřejmě všechny Přemyslovce, kteří sotva uměli číst a psát, kdežto on nabyt opravdu vynikajících vědomostí, které se pak staly základem celého jeho života.

Po svém návratu ze studií získal první stupeň vyššího kněžského svěcení – podjáhenství a stal se pomocníkem prvního českého biskupa Dětmara. Byl to saský kněz, za jehož vlády docházelo k mnoha těžkostem. Biskupský úřad byl tenkrát velký a vznešený, ale svěští panovníci, zvláště Přemyslovci, se cítili být nad ním a protivili se mu. Dětmar si nevěděl dost dobře rady, docházelo k mnoha kompromisům, které působily nesmírný zmatek. Vojtěch viděl výčitky, které biskup měl, protože cítil zodpovědnost za zlořády, které trpěl. Umíral ve velké hrůze a Vojtěch si vštípl do paměti, že musí jinak žít, aby nemusel takhle umírat. Že musí svůj život zasvětit pravdě a lásce, pokoji a všem velkým křesťanským hodnotám, že prostě takhle nechce skončit. Netrvalo dlouho, první pražský biskup umírá a – Přemyslovci – je zvolen Vojtěch.

Tady hrála velkou roli politika, světská moc byla nad duchovní a Přemyslovci se domnívali, že právě tím, že bude biskupem, nad ním ukážou svoji nadvládu. A že nakonec tento slavníkovský biskup bude jejich služebníkem. Tak zvolili Vojtěcha. Ale objektivně řečeno, asi neměli

na výběr. Nebyla konkurence, když tady byl takhle vzdělaný člověk, a ještě šlechtického původu, tenkrát velmi záleželo na tom, aby byl šlechticem, a ne obyčejným člověkem. Takže Vojtěch byl 19. února 982 na Levém Hradci zvolen za biskupa. K platnému převzetí biskupské hodnosti byla potřebná investitura římsko-německým panovníkem a biskupské svěcení z rukou metropolit, mohučského arcibiskupa. Vojtěchova investitura se konala 3. června 983 ve Veroně, kde tehdy císař Oto II. dlel se svým dvorem.

Přemyslovci si patrně mysleli, že budou mít Slavníkovce do jisté míry „v hrsti“. Jenže Vojtěch se ukázal jako nesmírně silná osobnost, nestrpěl žádné zlořády v zemi, snažil se vymýtit největší nešvary tehdejší společnosti, zejména obchod s otroky, mnohoženství a alkoholismus. A Přemyslovci začali proti němu brojit. Oni byli ještě napůl pohaní, krevní msta byla na denním pořádku, a právě proti ní sv. Vojtěch bojoval. Krevní mstu pokládal za něco vyložené pohanského, on znal odpuštění, stávalo se znakem jeho života. Tak nastávaly velké boje mezi Vojtěchem a Přemyslovci, kteří měli velikou moc zvláště v Praze, kde jako biskup působil. Tak nakonec poznal, že tady nepořídí, že je proti němu obrovský odpor a po pěti letech v úřadu opouští rodnou zemi. Odchází do Říma, kde vstupuje do benediktinského kláštera sv. Bonifáce a Alexia na římském Aventinu a tam nachází svůj duševní klid. Vojtěch ve své podstatě byl člověk mírumilovný, klidný, jemu jako

by ten biskupský úřad neseseděl povahově, ačkoliv biskupem byl celou duší a celým svým srdcem. V Aventinu, kde žil jako mnich, určitě našel uspokojení.

Když si Přemyslovci uvědomili, že jsou v Evropě vnímáni jako ti, kdo vypudili ze země svého biskupa, snažili se o jeho návrat. Tak se Vojtěch vrátil. Odložil všechno zbytečné, i obuv zul, a jako chudý biskup vchází do své katedrály. To byl znak jeho života – prostota a jednoduchost, oproštění od nádhery, která se zmocňovala světských knížat i mnoha kněží a biskupů té doby. Vojtěch předběhl svůj čas, i v téhle věci, a ujímá se znovu své práce. Ale znovu je to pro něho tak těžké. Tento národ, pokud to mohu takto nazvat, pořád se přičí. Přemyslovci ukazují stále tvrdost své povahy, to své pohanství, a Vojtěch odchází. V zemi, kterou by chtěl zachraňovat, nemůže obstát pro odpor, který se proti němu stále staví. Ale jeho povaha byla nezlomná. Stále a stále trval na svých zásadách. Z některých zmínek o Vojtěchově životě je patrné, že znal i osobnosti clunyjského reformního hnutí, odkud vycházely obrodné myšlenky. Stýkal se s německým císařem Otou III., který byl velkým idealistou. Znal se s převorem kláštera ve francouzském Cluny, který se později jako Jan XV. stal papežem a v roce 993 povolil založení kláštera benediktinů v Břevnově. Prostě Vojtěch už myslel evropsky.

Když je znovu v Římě, je opět vyzván k návratu. Nechtěl. Věděl, jak těžké bylo vrátit se znovu tam, kde už byl

Interiér kostela v Libici nad Cidlinou

Pomník v Libici na místě, kde byl podle legendy sv. Vojtěch zasvěcen Bohu

jednou odmítnut. Ale jeho nadřízený, mohučský arcibiskup mu to přikázal, dokonce pod pohružkou klatby. Tak se vrátil, jenže právě v době, kdy se Přemyslovci rozhodli zlikvidovat slavníkovský rod. Soběslav právě bojoval proti Luticům. To byli Slované, kteří v období raného středověku obývali východní část Polabí a Pobaltí. Vzal s sebou i libické vojsko, čehož Přemyslovci využili. Věděli, že když tam nejsou žádní vojáci, Libice se těžko ubrání. Snad za pomoci najatých Vršovců přepadli, píše Kosmas, na svátek sv. Václava roku 995 hradiště a Slavníkovce vyvraždili.

Vnikli nejprve do chrámu, tam bylo právo azylu, podle některých je pak vylákali ven a na prahu chrámu je pobili. Tam tekla krev, to je místo, které je pro nás svaté. Tam vybili bestiálně celý rod, aby nezbyl nikdo, kdo by mohl pokračovat v díle slavníkovské Libice. Ovšem nemohli zabít Vojtěcha, který tady nebyl, nemohli zabít ani jeho nevlastního bratra Radima, který ho doprovázel, a nemohli zabít ani Soběslava, který byl na válečné výpravě. Ale Vojtěchovi bratři byli povražděni i s ženami a dětmi. A byli pohřbeni tam, kde dnes je poutní kostel sv. Vojtěcha. Původně zřejmě pohřební kostel nedalekého slavníkovského hradiště, zasvěcený

svatému Bonifáci. Když Vojtěch seznal, že by byl nesmysl se vracet, rozhodl se jít k pohanským Prusům, aby dotvrdil svou dobrou vůli a přesvědčení o zásadách, které hlásal. Tam ho zabili.

Historické záznamy o tom, jestli se sv. Vojtěch skutečně narodil v Libici, neexistují, ale pokládáme za jisté, že se tam narodil. Já věřím, že se tam narodil, byl pokřtěn, žil a získal základ pro svůj život. V slavníkovském rodě byl přece jenom jiný život než v přemyslovském. Možná, že jeho matka Střezislava tam vnášela nového ducha. Jinak by asi sv. Vojtěch nebyl tím, kým je, kdyby nebyl vyrostl v slavníkovském křesťanském společenství na Libici.

Já jsem se tam dostal v roce 1955, kdy mě vystěhovali z Náchoda, aby zlomili náboženský život v té velké farnosti. Byl jsem v Libici jeden a půl roku, pak jsem musel do Činěvsi, ale sv. Vojtěch mně přirostl k srdci. Ctít sv. Vojtěcha znamená vracet se ke kořenům. Do dob, kdy sv. Václav vytváří územní celek českého státu, a sv. Vojtěch mu dává duchovní náplň. Tu jedinou, která může zaručit, jak zní v závěrečné většbě v *Smetanově Libuši*, že „*můj drahý národ český neskoná, on pekla hrůzy slavně překoná*“.

Zajímavé je, že v době posledního známého Slavníkovce byly v Libici minimálně tři kostely: kostel sv. Bonifáce, kostel Panny Marie a nový kamenný kostel na hradišti, tam právě byli vyvražděni. Budoucí biskup byl vychován a své dětství prožíval v místech, kde je dnes kostel sv. Vojtěcha. Tam byl onen kostel sv. Bonifáce, u něhož bylo asi to původní slavníkovské sídlo. Pak tam byl ten kostel Panny Marie, kde byl pokřtěn. Díky Bohu se našly i základy „nejnovějšího“ slavníkovského kostela, stavěného asi západními staviteli. Ukazuje to na fakt, že už tenkrát jsme Inuli k západu, že jsme patřili do západního křesťanstva. Když se základy chrámu na mírné vyvýšenině u dnešní Libice podařilo objevit, byli jsme šťastní. Dr. Rudolf Turek (renomovaný evropský specialista na raný středověk, slovanskou archeologii a počátky českého státu), který vykopávky vedl, políbil to místo, když ho našel. Uvědomil si, že tady tekla krev slavného rodu, tady stával u oltáře sv. Vojtěch, tady je to místo z nejcennějších. Po ukončení vykopávek bylo všechno zase zasypano, a jen jsou vytyčeny nové základy, které jsou nad úroveň terénu, abychom viděli, jaký byl obrys toho chrámu. Ale asi metr a půl pod tím jsou pravé základy, které jsme měli možnost vidět. Tohle místo je pro nás nejvzácnější. Je to důkaz toho, jak se

slavníkovský rod přičleňoval do Evropy, jak chtěl mít chrám, odpovídající tehdejší úrovni stavitelství evropského křesťanství. Je to posvátná země, tam všechno začíná. Každý z nás se rád vrací do míst svého dětství, to je v nás nejvíc zapsáno. Libice, domnívám se, je něco směrodatného, z čeho čerpal po celý život.

„Sv. Vojtěch je předmětem mé veliké lásky,“ vyprávěl mi tenkrát při našem setkání probošt František Lukeš. Žiji v jeho kraji, přímo v Libici jsem nebyl dlouho, ale Činěves není zas tak daleko a Poděbrady jsou v sousedství. Sv. Vojtěch je také námětem mnoha mých úvah a kázání. Jsem přesvědčen, že je to osobnost, která nám má co říci. Byl jsem při oslavách 950. výročí mučednické smrti sv. Vojtěcha v roce 1947. Začaly slavnostní mši ve svatovítské katedrále, kterou celebrouval nově ustanovený pražský arcibiskup Josef Beran. Odpoledne se konala slavná bohoslužba v Libici, odkud se vydala lebka sv. Vojtěcha na čtyřměsíční cestu po českých diecézích. Bylo to dva roky po skončení války, začínal nový život a my mysleli, že začne v duchu sv. Vojtěcha. Ve jménu toho, co hlásal – lásky a svornosti, jenže přišel komunismus, který to všechno zhatil.

Sv. Vojtěch je tak mimořádný, a tak veliký, že si zaslouží celonárodní pozornost. Říkám si, že každý z nás by měl mít kus sv. Vojtěcha v sobě ... bojovat proti lži, nenávisti, nelásce, špatnosti, podvodům, že sv. Vojtěch by měl ožít v každém z nás. Nejen v kněžích a biskupech, ale v celém národě, protože pohanství ve smyslu klanění se něčemu, co nestojí za to, přivádí lidi ke zkáze. Jakmile člověk propadne něčemu, co je zlé a špatné, tak to dobré se v něm ztrácí. Sv. Vojtěch je ideální osobností, kterou bychom měli následovat.

Slova poděbradského probošta Františka Lukeše, znalce a ctitele sv. Vojtěcha, doplňuji vzpomínkou na událost z před čtvrtstoletím. Do Hradce Králové mířil 26. dubna 1997 na setkání s mládeží papež Jan Pavel II. Byl to rok tisícího výročí smrti sv. Vojtěcha. Slavníkovské hradiště jako symbol vycházejícího slunce

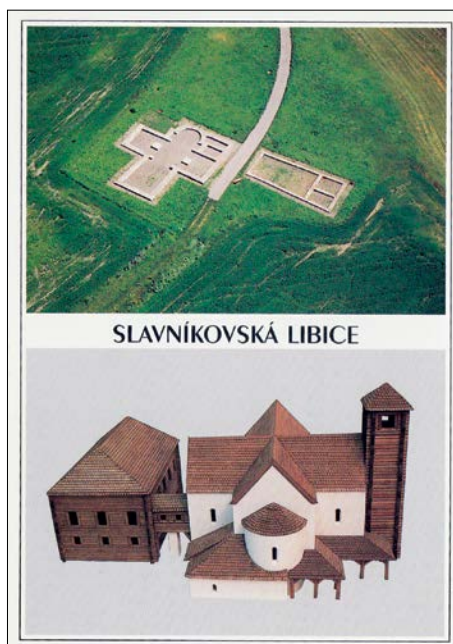
kristianizace symbolicky pozdravil v momentě, kdy vrtulník, kterým cestoval, zakroužil nad libickým hradištěm.

Druhá vzpomínka je z 10. dubna 2010. První sluneční paprsky prorážely mraky nad Libicí, když královéhradecký biskup Dominik Duka opouštěl rodnou diecézi. Loučil se v Libici, rodišti sv. Vojtěcha. Do chvíle, kdy se měl stát novým pražským arcibiskupem, zbývaly tři hodiny.

Kardinál Dominik Duka měl vždy k Libici výjimečný vztah. Od roku 1998, kdy se stal sídelním biskupem královéhradeckým, ji pravidelně navštěvoval, zejména u příležitosti tradičních svatovojtěšských poutí. Mnohokrát, vždy koncem dubna, celebrouval poutní mše v kostele sv. Vojtěcha a vedl bohoslužby konané za velkého zájmu věřících na akropoli slavníkovského hradiště. Především jeho zásluhou tam dnes stojí bronzové sousoší dvou slavníkovských bratří sv. Vojtěcha a sv. Radima, dílo akademického sochaře Vojtěcha Adamce. Podobný vliv projevil i při instalaci kamenného stolce, který stojí v prostoru bývalého otonského kostela.

Podle vyprávění bývalého poděbradského probošta Františka Lukeše zpracovala

Eva Zálešáková)

(Model původního Slavníkovského hradiště

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Josef Hrdlička

Cestou od srdce k srdci

Rozhovor plný pozoruhodných impulsů a povzbuzení k mnoha duchovním, kulturním, církevním i společenským otázkám. Je Bůh opravdu středem našeho života? O čem pochybují věřící a o čem ateisté? V čem spočívají výzvy pocovidové doby? Jaké spirituální potřeby mají lidé ve městech a jaké na venkově, v Čechách a na Moravě? V jakém smyslu hrozí duchovnímu životu vyhoření? *Brož., 164 str., 249 Kč*

Aleš Opatrný

Křest

Křest je základem pro jedinečný vztah Boha k člověku a člověka k Bohu. Tato drobná příručka z pera známého kněze Aleše Opatrného poodhaluje smysl křtu a vlídně k němu zve. Nenahrazuje osobní setkání rodičů s křtícím knězem či jáhnem, ale jejich přípravu určitě usnadní. *Brož., 14 str., 85 Kč*

Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (3)

Kongregace sester Matky Božího milosrdenství

Nenápadný dům se zahradou ve Dvoře Králové nad Labem má jenom obyčejný plot a svým vzhledem klášterní stavbu nijak nepřipomíná. Útočiště tam našla Kongregace sester Matky Božího milosrdenství. Letos na podzim bude tato řeholní rodina slavit jubileum, od jejího založení uplyne 160 let.

Slavná minulost

Jako samostatnou a nezávislou řeholi založila kongregaci roku 1862 ve Varšavě Teresie Ewa Potocká ze Sulkowskich (1814–1881). Pro své společenství našla vzor v práci Matky Teresie Rondeau (1793–1866) a v jejím Domě milosrdenství ve francouzském Laval. Od počátku je tato řeholní rodina založená na spiritualitě sv. Ignáce z Loyoly, zakladatele Tovaryšstva Ježíšova. Řada jezuitů měla také vliv na život společenství.

Základními atributy, provázejícími toto společenství sester, jsou důvěra vůči Bohu a skutky milosrdenství. Za svou patronku si zvolily Marii – Matku milosrdenství, neboť Maria zná nejlépe tajemství i cenu Božího milosrdenství. Jak Bůh miloval svět, že poslal svého jediného Syna, aby zemřel za naše hříchy, tak Maria zná bolest matky – nositelky mateřství, která přihlíží obětování Syna, vidí Jeho bolest i ponížení, ale také prožívá mimořádnou milost vzkříšení. Jí je také dáno, aby byla mezi těmi, na nichž Pán staví svou církev, když sesílá Ducha svatého. Její příklad i přímluva povzbuzuje sestry v jejich nelehké službě, ke které jsou povolány.

Do tzv. Domů milosrdenství se uchylovaly dívky a ženy, které toužily změnit nemorální způsob či stav svého života, ale ve

☩ Svatá Maria Faustyna Kowalska

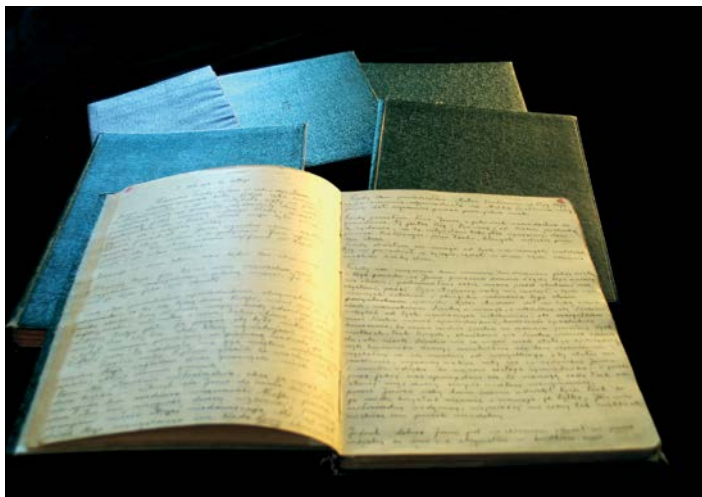
světě pro tuto změnu nenalezaly vhodné podmínky. Díky rodinné atmosféře ve společenství, oddělení od světa, výuce katechismu, modlitbám, vhodnému zaměstnání a práci na sobě samých, našly tyto dívky a ženy cestu k důstojnému a často hluboce křesťanskému životu. Při jejich výchově byla v duchu evangelia respektována svoboda a důstojnost člověka.

V meziválečném a poválečném období začaly do Domů milosrdenství přicházet i dívky a ženy se soudními výroky za protiprávní činnost. To vedlo ke změně způsobů výchovy a Domy milosrdenství tak posléze získaly uzavřený charakter. Jedním z jejich poslání se stalo zajišťování základního vzdělání a středoškolského studia různých profesí. Tato forma díla přetrvávala do roku 1962. Přesně sto let potom, co Matka Teresie Potocká kongregaci založila, byly domy zestátněny. Sestry se přizpůsobily novým podmínkám a ujaly se práce s dětmi, vyžadujícími speciální péči, ústavů pro nemocné a opuštěné ženy. S nemenším nasazením sestry

sloužily jako katechetky, zakristiánky, varhanice, vychovatelky v mateřských školách a pečovaly o svobodné matky. Roku 1989 byl kongregaci vrácen dům v Krakově, kde se sestry opět mohou věnovat resocializační práci. Působí rovněž mezi morálně ohroženou mládeží, v ústavech pro svobodné matky, nemocné ženy, v pastoraci, při poutních domech v Krakově a Świnicích, v mateřských školách.

Zvláštní Boží milostí se Pán této řeholní rodiny a jejího současného působení dotkl, když do jejich řad přivedl sestru Faustynu Kowalskou. Skrze poslání této apoštolky milosrdenství došlo k upevnění počátečního charismatu i jeho rozšíření na duše těch, kteří se nenacházejí v bezprostřední péči sester.

Maria Faustyna Kowalska (rozená Helena Kowalska) se narodila 25. srpna 1905 ve vsi Głogowiec nedaleko polského města Łódz. Její rodiče byli velice chudí. Faustyna tuto chudobu na hranici nouze později popisuje ve svých vzpomínkách. Do školy chodila necelé tři roky. Často se jako dítě ve škole kvůli chudobě stávala terčem zlých urážek. Někdy neměla ani co obléci, a proto nemohla pravidelně navštěvovat nedělní bohoslužby. To jí však nepřekáželo v osobních modlitbách i společných pobožnostech v domácím prostředí. Již jako osmileté dítě uslyšela osobní Boží pozvání pro řeholní život, které se jí vrylo hluboko do srdce. Když o svém rozhodnutí pověděla rodičům, byli zásadně proti. Faustyna se snažila Boží pozvání přehlušit, avšak Ježíš jí důrazněji prokázal zvláštní povolání. Ve svých životopisných vzpomínkách popisuje, jak spatřila trpícího Spasitele, když byla na tanečním parketu a snažila se tak nevnímat Ježíšova slova: „*Jak dlouho tě*

Deníček sv. Faustyny / Současná komunita Kongregace sester Matky Božího milosrdenství, žijící v královéhradecké diecézi

mám snášet a jak dlouho mě budeš klamat?“ (Deníček, dále jen Dn, 9). Od té chvíle se chtěla zasvětit pouze Ježíšovi.

Zamířila do Varšavy, kde byla 1. srpna 1925 přijata jako postulanka do klauzury kláštera Kongregace sester Matky Božího milosrdenství v Žytné ulici. Ve svém Deníčku zachytila své pocity: *„Připadalo mi, že jsem vstoupila do ráje. Ze srdce mi neustávala tryskat děkovačná modlitba.“ (Dn. 17). Později ji poslaly sestry do Krakova, kde 30. dubna 1926 složila první a po pěti letech věčné řeholní sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. V kongregaci přijala jméno Marie Faustyna. Pohybovala se v několika kongregačních domech, nejdéle v Krakově, Plocku a ve Vilně. Pracovala tam v kuchyni, na zahradě nebo jako vrátná. Své povinnosti a řeholní pravidla plnila s velkou odevzdaností a věrností. Z jejího osobitého charakteru vyčnívala přirozená, soustředěná a mlčenlivá povaha s přáním nezištné lásky. Celý život sestra Faustyna usilovala o dokonalejší sjednocení s Bohem a s velikou obětavostí spolupracovala s Ježíšem na díle záchranu duší. *„Můj Ježíši, Ty víš, že jsem od raného mládí toužila stát se velikou svatou, to znamená toužila jsem Tě milovat tak velikou láskou, jak Tě dosud ještě žádná duše nemilovala“ (Dn. 1372).**

Vysilující povinnosti a přísné posty oslabily její tělesný organismus a zanedlouho onemocněla tuberkulózou. Sestra Faustyna dala svůj život v oběť za hříšníky,

a proto také pro záchranu duší zakoušela různá utrpení. Duchovně zcela zralá, mysticky spojená s Bohem, avšak fyzicky úplně vyčerpaná, zemřela v pověsti svatosti 5. října roku 1938 ve věku 33 let. V kongregaci sloužila 13 let. Mezi blahoslavené ji zařadil papež Jan Pavel II. 18. dubna roku 1993 a po zakončení kanonizačního procesu ji na Svatopetrském náměstí v Římě v neděli Božího milosrdenství 30. dubna 2000 svatořečil. Dnes je na celém světě známá jako apoštolka Božího milosrdenství. Hloubku jejího duchovního života odkrývá už zmíněný vlastnoručně napsaný Deníček.

Požehnaná přítomnost

V České republice působí sestry od roku 1994. Svým posláním usilují odpovídat na aktuální potřeby církve a společnosti.

„Naše kongregace od začátku zakládala tzv. Domy milosrdenství,“ vyprávěla mně při mé návštěvě sestra Ludmila. Měly sloužit ženám a dívkám, které se ocitly na okraji společnosti. Neměly dostatečnou výchovu, neměly příležitost k zajištění živobytí v nejbližším okolí, vydávaly se do měst, v městském prostředí se neuměly pohybovat, často se dostávaly až do krajní nouze, živily se prostitucí. Naše zakladatelka Teresie Ewa Potocká, původem hraběnka, se přiznává k tomu, že se těchto děvčat štítala. Přesto byla svým zpovědníkem poté, co ovdověla, vyzvána k tomu, aby se právě těmto děvčatům věnovala. Přijímala všechna děvčata, která o to

prosila, její prioritou bylo uchránit je od hříchu. Často opakovala slova: *„Kéž bych svou prací mohla spasit alespoň jednu duši. Copak je to malá věc, spasení jedné duše?“*

Sv. Faustyna vstoupila do kongregace jako jedna z řady kandidátek. Představení příliš nejásali, protože svým vzhledem demonstrovala osobu chudou, nevzdělanou a zřejmě i neperspektivní pro kongregaci, ale tady bychom mohli připomenout slova sv. Pavla o tom, že *„Bůh si vybírá to, co je v očích světa slabé, nevznešené a nevzdělané, aby tím ty moudré a vzdělané zahanbil“*. Faustyna je jediná svatá v Kongregaci sester Matky Božího milosrdenství. Je to pro nás výzva, protože ona skutečně posláni zcela obyčejné sestry žijící v ústraní plnila radikálně, s nadšením, poctivostí, jak se o tom můžeme dozvědět z jejího Deníčku. Samozřejmě, že situace se od 19. století změnila, a proto hledáme způsob, jak aktuálně pomáhat těm, kteří naši pomoc potřebují, a zároveň se vejít do všech úředních paragrafů a požadavků současné doby.

„Máme jen malý dům, v současné době v něm žijí 4 sestry,“ uvedla sestra Ludmila. Do Čech jsme přišly na pozvání tehdejšího biskupa Karla Otčenáška v roce 1994, naše první působiště bylo v Ronově nad Doubravou. Ve Dvoře Králové nad Labem jsme od roku 1996, kdy tady ve farnosti nastoupil polský farář Józef Pleśczyński z kongregace Misionáři sv. Rodiny. To pro nás skýtalo příležitost se víc angažovat, a to nejen ve farnosti, ale také

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapková 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Zdeněk Jančařík

Žena ať v církvi promluví

Řada „silných“ žen v církvi začíná první apoštolou Máří Magdalénou a ženami, které „chodily“ s Ježíšem, ale pokračuje velkými postavami starověku, středověku i novověku. Zvláštní roli mají v nové době duchovní průkopnice. Kniha komentuje silné a inspirativní momenty ze života těchto žen a vytváří mozaiku příběhů a osudů, které by měly podpořit „teologii silného ženství“ v církvi. Brož., 200 s., 299 Kč

Irvin D. Yalom a Marilyn Yalom

O smrti a životě

Milovaná žena Irvina Yaloma Marilyn onemocněla rakovinou. V prvních měsících po diagnóze společně psali o tom, jaké to je, čelit vlastní smrtelnosti. Když Marilyn odešla, Irvin velmi upřímně píše o věcech, které přišly s čerstvým vdovstvím. O touze po intimitě, o tom, jaké to je být po tak dlouhých společných letech sám, o vděčnosti za to, co spolu se svou ženou prožil. Váz., 216 s., 399 Kč

v místní Charitě, kde se v nízkoprahovém zařízení pro děti a mládež Střelka věnujeme dětem a mládeži na okraji společnosti. Cílem je, aby se naučily dobře fungovat ve společnosti, a přitom zakusily Boží milosrdenství prostřednictvím toho lidského. Jsou zde přijímány takové, jaké jsou, se vším, co se jim povedlo i nepovedlo, co prožívají pozitivního i negativního. Nebylo tomu tak od počátku, svoje postavení jsme si musely vybudovat. Už to, že službu poskytují sestry v řeholním oděvu, přijímali někteří s rozpaky. Teprve postupem času, když už byl efekt naší práce viditelný, uznali naši práci jako odbornou a potřebnou pro město.

Jestliže druhým říkáme o milosrdenství Božím, tak se snažíme o to, aby ho zakoušely z naší strany lidské. Je to prostředek, jak k Božím milosrdenství dojít, takže to vnímáme jako prvořadý úkol. Setkaly jsme se třeba s tím, že děti z jedné romské rodiny, která se přestěhovala do Ústí nad Labem, nám vyprávěly, jak jejich první cesta tam vedla k faře. Zazvonily a když pan farář otevřel, ptaly se, kde jsou ve městě sestry a proč tam nemá pingpongový stůl. Samozřejmě si představovaly sestry, jak je znaly ve Dvoře Králové, tak se jich domáhaly i v Ústí, a byly zklamane, že je tam nenašly.

Kromě toho, že se faustynky, jak se říká sestrám z Kongregace Matky Božího

milosrdenství, věnují své službě, žijí také společným komunitním životem.

„Máme jisté pevné části dne ... společnou modlitbu breviáře, rozjímání,“ nechává představená Kongregace sester Matky Božího milosrdenství sestra Doubravka nahlédnout do rytmu, v jakém v „domečku“ plyne čas. Ráno vstáváme v šest, od půl sedmé do čtvrt na osm se modlíme. Ve dnech, kdy je mše svatá ve farnosti ráno, jdeme na ni. Poté je snídaně, takže v tyto dny jdeme do práce až v 9 hodin. Ale modlitba zvláště ráno je pro nás nesmírně důležitá a jsme vděčné ředitelce Oblastní charity Kateřině Hojně, že nám vychází vstříc pracovní dobou. Scházíme se potom v klášteře na oběd, polední breviář a také ke společné modlitbě v 15 hodin, to je specifikum naší kongregace. Modlíme se v hodinu, kdy Pán Ježíš zemřel na kříži, sám ji nazval Hodinou velkého milosrdenství. Sestře Faustyně sdělil, že je to moment, kdy Jeho srdce bylo otevřeno dokořán čili hojnost darů Božího milosrdenství je také otevřena dokořán. Vyzval ji „O třetí hodině vyprošuj mé milosrdenství, zvláště hříšníkům, a alespoň na chvíli se zamýšlej nad mým utrpením, zvláště nad mou opuštěností ve chvíli umírání. Je to hodina velkého milosrdenství pro celý svět.“ (Dn. 1320). Takže se scházíme, pokud nejsou sestry v zaměstnání, v kapli k modlitbě. A večerní společné modlitby máme obvykle po večeri. Zařazujeme

(Matka představená Teresie Ewa Potocka

(Sestry připravují programy i pro děti

Řeholní dům Kongregace sester Matky Božího milosrdenství před rekonstrukcí a po ní.

sem buď adoraci nebo modlitbu nešpor a kompletáře. Během dne se sestry modlí také růženec, věnují se duchovní četbě, vykonávají soukromou adoraci, případně pobožnost křížové cesty.

Nadějná budoucnost

V těsném sousedství řeholního domu zrekonstruovaly sestry starší dům, který od července 2014 poskytuje domov lidem, kteří se ocitli v nepříznivé životní situaci.

„V roce 2009 zemřela naše sousedka, starší paní z domu naproti, které jsme pomáhaly,“ vzpomíná sestra Blanka. Dům zůstal tři roky prázdný. Pak v nás Duch svatý zažehnul myšlenku, abychom ho koupily a zrekonstruovaly pro lidi v bytové nouzi. Díky pochopení vnučky naší zesnulé sousedky se to v roce 2012 podařilo. Dům byl ale ve velice špatném technickém stavu, vyžadoval generální rekonstrukci. Na Ministerstvo pro místní rozvoj jsme napsaly projekt na financování oprav a v červenci 2013 jsme stavební firmě. Postupně došlo k zpevnění základů, izolaci zdíva, nadstavbě druhého patra, novému zastřešení, výměně oken, novým omítkám, podlahám a vybavení koupelen. V starém rodinném domě tak vzniklo 8 malometrážních bytů, společenská místnost, společná prádelna a kancelář. Rekonstrukce byla financovaná z dotačního programu MMR, částečně i z příspěvků štedrých dárců a sponzorů. Slavnostní otevření objektu, pojmenovaného Dům sv. Faustiny, bylo 26. května 2014.

Startovací bydlení v DSF mohou využít osoby v hmotné nouzi, které se současně nacházejí v sociální nebo bytové krizi. Jde zpravidla o lidi opouštějící domy na půl cesty, azylové domy, zařízení pro výkon trestu odnětí svobody, o oběti domácího násilí apod.

Byty jsou určeny primárně pro jednotlivce, event. pro jednoho rodiče s max. 2 dětmi předškolního věku. Mělo by se ale jednat o rodiče, kterému hrozí odebrání dítěte (dětí) do náhradní péče z důvodu nevyhovujících bytových podmínek, nebo o rodiče, kterému poskytnutí bydlení umožní návrat dítěte (dětí) z náhradní péče.

Příčin, pro které se lidé v DSF ocitají, je víc. Mnohdy jde o spleť různých, spolu úzce propojených problémů. Tvoří síť, ze které je obtížné se vymotat (např. nezaměstnanost, snížená praceschopnost, hmotná nouze, dluhy a exekuce, závislosti, rozvod, nefungující rodinné zázemí, domácí násilí, psychické problémy). Málokdo dokáže, a má sílu, najít cestu ven bez pomoci kvalifikovaných odborníků. Nájemce proto motivujeme, aby se nebáli využít nabídku bezplatných sociálních služeb v našem městě. V této souvislosti spolupracujeme s Oblastní charitou Dvůr Králové nad Labem, konkrétně s její potravinovou bankou, dále se sociální rehabilitací Horizont, sociálně aktivizační službou pro rodiny s dětmi Labyrint, také s Úřadem práce, Městským úřadem a s Azylovým domem Žofie. Sociální práce

s nájemci není primárně zaměřena na udržení si bydlení, nýbrž na řešení příčiny, kvůli které ztratili střechu nad hlavou. Od července 2014 se „domeček“ postupně zaplňoval prvními obyvateli. K letošnímu prvnímu březnu jím prošlo 57 dospělých a 22 dětí. „Přejeme si, aby se náš dům stával nejen dočasným zázemím pro potřebné, ale aby zde strávená životní etapa pro ně byla startem k stabilnějšímu bydlení a nalezení vlastního ztraceného domova.“

V Domě sv. Faustiny sídlí také Misericordia, obecně prospěšná společnost založená sestrami v červenci 2013. Zaměřuje se na začlenění sociálně znevýhodněných osob do společnosti a poskytování služeb vedoucích k jejich sociální rehabilitaci. Nabízí sociální rehabilitaci, duchovní a psychologické poradenství, možnost zprostředkování výkonu alternativního trestu, koordinaci dobrovolníků, pořádání kulturních akcí za účelem pomoci potřebným, zprostředkování ubytování.

„Naši klienti nám dávají nahlédnout do svých životních příběhů a my se jim snažíme, se srdcem na dlani, pomáhat jejich osudy nést, nebo dokonce změnit k lepšímu. Doufám, že každý z klientů u nás mohl zakusit to, co má naše organizace ve svém názvu – misericordia, tj. milosrdenství. Nezištnou lásku, která se sklání ke každému člověku se snahou odstranit z jeho života to, co ho tíží,“ uzavírá sestra Blanka.

O evangelizaci na vlastní kůži

V sobotu 12. března 2022 proběhl v Novém Adalbertinu v Hradci Králové celodenní **Seminář o evangelizaci**. Jeho heslem bylo „Vy jim dejte najíst!“

Celá akce začala modlitbou chval, kterou vedla chválová kapela z naší diecéze. Následně účastníky přivítal generální vikář Mons. Jan Paseka a ve své řeči připomněl, že vznik tohoto Semináře sahá do jara 2019, kdy byl zvolen generálním vikářem. Hned v prvních měsících si dal za cíl objet všechny okrskové vikáře a diskutovat s nimi o nejpálčivějších tématech v diecézi. Z analýzy těchto diskuzí vzešla potřeba většího důrazu na pastorační kněží a hned poté právě práce na evangelizaci.

Tematické skupiny byly součástí programu

Setkání probíhalo i v kostele Panny Marie Nanebevzaté

Během dopoledního programu proběhla také přednáška P. Jana Linharta, kterému leží evangelizace na srdci snad po celý jeho kněžský život, a také se o ni dlouhodobě snaží všude tam, kde se nachází, ať už je to ve farnostech, nebo třeba v Teologickém konviktu, kde léta působil. Mezi *mnoha dalšími podněty zde zaznělo, že „okolní svět hladoví. Podle mnohých svědectví i průzkumů není pravda, že svět na nás křesťany není zvědavý. Obvykle se na nás ostatní*

díívají s despektem a považují nás za pokrytce, kteří nežijí to, co říkají... ale kdesi uvnitř nich je skryta otázka a možná i touha, aby křesťané, církve a Bůh měli pravdu. A to je pro nás velký závazek.“

Poté už následovala přestávka na kávu a zákusek, během které se účastníci zapisovali na dopolední a odpolední workshopy. Mohli si vybírat z osmi workshopů, zaměřených „dovnitř“ farnosti nebo „ven“, k nevěřícím. Největší

Zaplněný Velký sál Nového Adalbertina

Seminář o evangelizaci 12. 3. 2022, Hradec Králové

Evangelizace

Prožíváme dobu, ve které má hodně lidí strach. Nejprve z covidu a teď z války.

Evangelizovat znamená přinášet povzbuzení, mluvit o naději a pravdě evangelia. Jádrem radostné zvěsti, je: „*Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“ (Jan 3,16). Bůh člověka miluje. Tuto pravdu máme žít a přinášet lidem. Nemáme se bát svědčit o naději věčného života.

Předávání Kristova evangelia není hodina nebo lekce dějepisu o tom, co bylo, ale především sdílení o tom co je, co Kristus stále koná. Sv. František z Assisi říká: „*Hlásej evangelium bez ustání a bude-li to třeba, pak i slovy.*“ Evangelizace není ani nějaká volnočasová aktivita, ale je to důsledek normálního, běžného, krásně žitého života s Kristem v různých rovinách. Papež František v posynodní apoštolské exhortaci *Christus vivit* v článku 175 říká: „*Evangelium je víc příklad než vyučování. Poselství proměněné v žitý život*“.

Jsme pokřtěni a při křtu jsme přijali Kristovu vůni, která má být cítit všude

tam, kam se pohneme. Má být cítit u nás doma, v našich rodinách, na pracovišti, na ulici, na sociálních sítích, tam kde jsme přítomni.

Vize

Poté, co jsem nastoupil do funkce generálního vikáře a hovořil jsem s okrskovými vikáři o situaci v jednotlivých vikariátech, vyplynulo mimo jiné z těchto rozhovorů, že to, co se nám moc nedaří, je evangelizace navenek. Ne že by se nikde nic v této oblasti nedělo, ale že to je do jisté míry taková Popelka (a víme, že s Popelkou to nedopadlo vůbec špatně). Prostě ne každý

◀ Téma evangelizace zajímá věřící napříč všemi věkovými skupinami

účasti se těšily workshopy, které byly zaměřené zvláště na farnosti, kde není mnoho aktivních a nadšených farníků – Biblické trio a „Když jsem v tom sám“. Na závěr v kostele Nanebevzetí Panny Marie proběhla adorace doprovázená chválovou kapelou a modlitbami členů komunity Chemin-Neuf.

A jak Seminář hodnotí účastníci?

- *Seminář mi dal hodně podnětů k přemýšlení, jak se třeba jednou v budoucnu můžu dál rozhodovat. A že evangelizovat můžu svým životem a nemusím „násilím“ burcovat lidi okolo sebe, a určitě mě znovu utvrdil v tom, že jakákoliv*

modlitba má smysl. Doufám, že nám to s manželem dodá také odvahu vytvořit nějaké společenství u nás ve farnosti, ve které jsme krátce.

Mirka Klíngerová

- *Ze semináře s Janou Sieberovou o duchovním doprovázení nemocných jsem si – mimo jiné – odnesla důležitost modlitby s nemocnými a za nemocné. (...) Byl pro mě impulsem k tomu, abych nabídla modlitbu třeba při návštěvě nemocných a starých blízkých lidí. Na workshopu otce Tomáše „Když jsem v tom sám“ jsem cítila jeho velkou bolest z různých zranění a bolestí lidí v různých farnostech. Sama jsem pocítila velikou*

vděčnost za všechny aktivity v naší farnosti, za otevřenost a vstřícnost kněží, s kterými se setkávám, za to, že se nebojí otevřít své farnosti různým aktivitám laiků, že zapojují farníky do nejrůznějších aktivit. A pro sebe úkol – být vnímavá k lidem přicházejícím do farnosti, nebát se je oslovit.

Ludmila Cinerová

- *Seminář jsem bral tak, že se podívám, co všechno se dá dělat za aktivity a v budoucnu bych je mohl dělat nebo vést. Odcháším hlavně povzbuzený, že se něco děje, a že i já, když budu mít prostor, můžu něco dělat.*

Dan Kreisinger

má vžitou Ježíšovu větu: „Získejte za učedníky“ Mt 28,19. Ne všichni pokřtění berou vážně svůj úkol svědčit o Kristu.

Byl bych velice rád, kdyby se nám podařilo vytvořit v diecézi jakousi síť lidí, třeba malých společenství, kteří mají chuť přinášet lidem evangelium, chtějí se stále více a více stávat učedníky Ježíše Krista. Ideální by bylo, kdyby v takovémto společenství zaznělo Boží slovo, modlitba a povzbuzení.

Odpovědný za evangelizaci v každé diecézi je biskup. Náš pan biskup Jan mě pověřil, abych toto téma v diecézi modeloval. Paní Ludmila Terezie Soukalová byla pověřena úkolem diecézní ředitelky papežských misijních děl. Do této funkce také spadá evangelizace v místní církvi.

Byl bych rád, kdybyste s ní byli v kontaktu (www.soukalova.ludmila@dihk.cz), sdíleli různé nápady jak evangelizovat, popřípadě co můžete nabídnout.

Děkuji vám všem, kteří se snažíte různými způsoby evangelizovat.

Papež František v apoštolské exhortaci *Gaudete et exultate* v článku 24 píše: „Přál bych si, abys poznal to slovo, to Ježíšovo poselství, které Bůh chce říci světu tvým životem“. Tedy Bůh životem každého z nás, chce něco říct druhým lidem. Prosím, berme opravdu vážně, že máme všichni úkol hlásat radostnou Boží zvěst a svědčit o Kristu druhým lidem.

Mons. Jan Paseka, generální vikář)

O Obnově v Duchu Svatém podle P. Sieverse

V řadě měst naší diecéze probíhají různé evangelizační aktivity. Jednou z nich je Obnova v Duchu Svatém podle P. Sieverse. Tuto aktivitu, zaměřenou na duchovní růst farníků, nám představí **Helena Johnová**, pastorační asistentka ve farnosti Česká Třebová a absolventka mezinárodní školy modlitby a evangelizaci Jeunesse-Lumière ve Francii.

77 Jak byste jednoduše vysvětlila, v čem spočívá Obnova v Duchu Svatém podle P. Sieverse?

Jde o duchovní obnovu trvající cca 2–3 měsíce. Účastníci každý den setrvávají v osobní modlitbě a rozjímání úryvků Písma sv. a jednou týdně se schází ke společnému sdílení, modlitbě a uvedení do dalšího týdne. V jednotlivých týdnech se prochází základní témata křesťanského života. Součástí semináře je generální svátost smíření, modlitba odpuštění a za vnitřní uzdravení, modlitba za dary Ducha Svatého. A také zroslání ke službě evangeliu.

77 Kde, jak a za jakým účelem tato Obnova vznikla?

Seminář Život v Duchu vyrostl v prostředí spojeném s hnutím Charismatické obnovy a je určen lidem žijícím v církvi, kterým pomáhá k hlubšímu křesťanskému životu ze síly Ducha Svatého. Vznikl v misijních podmínkách v Africe. Po osobní zkušenosti s působením Ducha Svatého hledal P. Ernest Sievers (který v té době působil jako profesor dogmatiky v kněžském semináři v Ghaně) způsoby, jak tuto zkušenost předat dál. Objevil manuál semináře Život v Duchu Svatém, který upravil a rozšířil o svátostný rozměr. Při jednom návratu do Německa přeložil texty do němčiny a odtud se dostaly také k nám, do tehdejšího Československa.

77 Pro koho je Obnova v Duchu Svatém určena?

Semináře se mohou účastnit lidé, kteří chtějí opravdu žít svůj život podle evangelia, a to se všemi požadavky, které Ježíš uložil svým učedníkům. To znamená, že účastníci musí mít v sobě ochotu k vnitřnímu růstu a k tomu, aby nechali Boha svůj život proměňovat.

Každý křesťan přijal Ducha Svatého ve svátostech křtu a biřmování. Přesto otázka, jak Duch Svatý působí v mém životě, je pro mnohé neuchopitelná. Seminář Život v Duchu má účastníkům pomoci k tomu, aby ve svém životě nechali působit Ducha Svatého a nechali se jím vést. Seminář vede každého účastníka k novému uvědomění si a hlavně prožití základu naší víry: Bůh mě miluje, já jsem hříšník, Bůh posílá svého Syna, aby mě zachránil, osvobodil, udělal ze mě svého učedníka. Naplňuje mě silou a dary Ducha Svatého, a s touto zkušeností a v síle Ducha Svatého mě posílá nést „radostnou zvěst“ druhým.

77 Kdy jste ji začali organizovat ve vaší farnosti?

První seminář se konal v postní a velikonoční době roku 1994. Od té doby nesčetněkrát – s farníky, biřmovanci, s čekateli křtu, a v upravené podobě i s dětmi v rámci přípravy na slavení svátostí.

77 Pozorujete, že se vaše farní společenství nějak proměňuje od doby, kdy Obnovu v Duchu Svatém pořádáte?

Troufám si říci, že bez těchto seminářů by naše farnost vypadala trochu jinak... Mnozí našli osobní vztah k Božímu slovu jako skutečnému zdroji své víry. Mnozí prožili hluboká odpuštění a uzdravení na duši, pro mnohé je Bůh skutečně někdo živý a jiní od té doby přijali služby ve farnosti a jsou v nich věrní. Srdce mnohých jsou plná vděčnosti a Boží chvály a jiní zase mají přirozenou touhu předávat poznání a prožití jiným. Je zapotřebí i říci, že Boží blízkost s sebou přináší i mnohé zkoušky („po křtu v řece Jordánu vyvedl ďábel Ježíše na poušť, aby ho pokoušel“).

77 Co poradit těm, kteří prošli Obnovou v Duchu Svatém, oživilo svůj život s Kristem, ale po skončení Obnovy se jim již tolik nedaří vytrvat v modlitebních návycích, které si vytvořili. Co jim poradit, aby v nich Obnova i nadále nesla své plody?

Nejsem expert na univerzální rady. Je to věc osobní touhy a osobního rozhodnutí, které ale také souvisí s osobní situací, ve které se v dané chvíli jednatel nachází. Velkou pomocí na cestě víry je stále modlitební společenství.

77 Co může udělat běžný farník pro to, aby se Obnova v Duchu Svatém uskutečnila také v jeho farnosti?

Pro pořádání duchovní obnovy je dobré oslovit někoho, kdo už má s tímto konkrétním seminářem zkušenost. Protože je mé jméno uvedeno na diecézních stránkách, ráda případným zájemcům doporučím někoho z jejich okolí, kdo by jim mohl s uspořádáním pomoci...

Materiály k semináři se dají najít na stránkách www.pastorace.cz/texty/knihovna/seminar-zivota-v-duchu-sievers.

Evangelizace? Není čas ani lidí...

Vy jim dejte najíst

Před několika týdny se v Hradci Králové odehrával seminář o evangelizaci pod názvem „Vy jim dejte najíst“ (Mk 6,37). Měl jsem velkou radost, že se něco uspořádalo, protože evangelizace není jen nadstavba na naši pastoraci, když zbude trochu času navíc. Patří k podstatě naší identity, protože když Ježíš vysílal apoštoly do okolí, tak jim neřikal: jděte, postavte a opravujte kostely, mějte pořádek v účetnictví, dávejte na biskupství výkazy a statistiky, starejte se o věřící (nic proti tomu všemu)... Ale on je vyslal: Jděte do celého světa a hlásejte evangelium (Mk 16,15)!

Okolní svět hladoví po cíli, smyslu, pravdě, dobru, naplnění... tedy po Bohu. Přitom tento hlad se lidé snaží utišit tak, že se sytí vším možným, ale jsou čím dál hladovější.

Je třeba přivést lidi k tomu, aby si uvědomili, že to jde i jinak – vzbudit v nich touhu po životě, který dává víc než půllitr piva a pár titulů před jménem... přivést je ke Kristu.

A nebojme se jít i za těmi, kdo se tváří nasyceně. To neznamená, že jsou syti, oni si svůj duchovní hlad ani neuvědomují...

Co na to papež?

Papež František – *Evangelii gaudium* (2013): Již nemůžeme zůstat klidní a pasivně čekat v našich kostelích, je nezbytné přejít od pouhé konzervující pastorace k pastoraci rozhodně misijní.

A dál se píše: Je mi milejší církev otlučená, zraněná a špinavá proto, že vyšla do ulic, než církev, která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností, s níž lne ke svým jistotám...

Jasně a přímo provokativně to také vyjadřuje už dříve papež Pavel VI. – *Evangelii nuntiandi* (1975): Díky Božím milosrdenství se mohou lidé spasit i jinými cestami, když jsme my jim nehlásali evangelium. Ale budeme se moci spasit my sami, jestliže z nedbalosti, ze strachu, ze studu zanedbáváme jeho šíření? To by znamenalo zpronevěřit se Božímu hlasu, který k nám zaznívá ústy těch, kdo slouží evangelium. Bůh chce, abychom dali vzkřít zasetému semenu a záleží na nás, zda vyroste strom a vydá plody.

Na co si dát pozor?

A nedejme se zlákat lacinou líbivostí a povrchností, výprodejem našich hodnot ve

jménu rádobý vstřícnosti a větší popularity. Tudy cesta nevede... T. Špidlík má kratičký příklad: Kněz stál sám na prahu kostela. Venku bylo mnoho lidí, ale nemohli do kostela dovnitř, protože byla před kostelem velká jáma. Kněz jim to chtěl usnadnit, nosil z kostela sochy, obrazy, lavice, vše, co šlo dát ven... Jáma se zaplnila, lidé se nahrnuli do kostela, ale nebylo tam nic, ani svatostánek, už jim nebylo co dát...

Zároveň nepropadejme malomyslnosti, že to stejně nemá cenu a jsme v době úpadku... Ne, vůbec nemusí být úpadková doba, ale čas přechodu a naděje!

Také není pravda, že svět o nás nemá zájem... Lidé hledají, čekají a doufají, že jim dáme to, co nemají – pokoj, radost, cíl. Ale problém je v nás, že se tváříme málo vykoupenně, málo přesvědčeně a přesvědčivě.

Co dělat?

Přimknout se k Bohu, evangelizovat nejdříve nás samotné a vytvářet ve farnosti prostředí, kam se nebudeme bát pozvat někoho nového, aby se tam cítil dobře. Chcete-li konkrétní impulzy – na webu naší diecéze najdete v kolonce „evangelizace“ dost dobrých nápadů. Jen si vybrat a zkusit to.

V Teologickém konviktu v Olomouci jsme každý rok pořádali evangelizační akci ve vybraném městě a místních školách. Jeden student o nich později napsal: „*Ne potvrdily se pesimistické řeči o tom, že lidé nemají zájem o Boží slovo, o Boha, o církev, o spásu své duše..., opak je spíše pravdou, zejména u mladých lidí. Je to velmi povzbudivé zjištění a závazek do budoucna...*“

Tak kéž nás to inspiruje v našem prostředí, našich farnostech. A když opravdu budeme chtít, lidé se najdou a čas také...

Všem ze srdce žehná

P. Jan Linhart)

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Vojtěch Kodet

Marta a Marie trochu jinak

Autor ve světle Božího slova a tradice ukazuje, že díky dvojediné lásce, která pramení v Ježíši Kristu, lze „Martu a Marii“ smířit v jedné osobě. Navíc všechna povolání v církvi mají před Bohem svou nezaměnitelnou důstojnost: všichni jsme povoláni žít s Ježíšem a přinášet hojně ovoce pro věčnost, nezávisle na konkrétním stavu v církvi. *Brož., 168 str., 199 Kč*

Elizabeth Montfortová

Karel a Zita Habsburští

O posledním císařském páru Rakouska-Uherska už vyšla řada publikací. Elizabeth Montfortová však zvolila nebývalou perspektivu – přibližuje nám jejich duchovní život. Samozřejmě přitom popisuje i historický kontext a důležité události a postavy jejich rodů, které se na jejich duchovním zrání podílely. Díky její knize objevíme dva duchovní velikány našich dějin zcela novým způsobem. *Brož., 21 str., 299 Kč*

Papežova modlitba: „Odpusť nám válku, Pane. Zastav Kainovu ruku!“

Při generální audienci ve středu 16. března papež František prosil jménem lidstva Boha, aby odpustil válečný zločin na Ukrajině: „*Odpusť nám válku, Pane... Zastav nás! ... Zastav Kainovu ruku!*“ Spolu s poutníky v aule Pavla VI. se modlil za trpící, za obrácení agresora a za ukončení násilí.

Svatý otec se ve středu dopoledne po duchovních cvičeních opět věnoval setkání s věřícími na generální audienci. Ve své katechezi pokračoval s třetí částí cyklu o významu a hodnotě stáří, tentokrát se zvláštním důrazem na roli starého člověka, který pomáhá nasměrovat mladou generaci, aby nezůstala v nezralých postojích a nepropadla zkaženosti otupělého svědomí.

Na závěr audiencie papež vyzval všechny přítomné, aby se v duchu připojili k modlitbě, kterou připravil neapolský arcibiskup Msgr. Domenico Battaglia:

Modlitba

Odpusť nám válku, Pane.

Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nad námi hříšníky!

Pane Ježíši, narozený pod kyjevskými bombami, smiluj se nad námi!

Pane Ježíši, který jsi zemřel v náručí své matky v bunkru v Charkově, smiluj se nad námi!

Pane Ježíši, vyslaný ve dvaceti letech na frontu, smiluj se nad námi!

Pane Ježíši, který dosud vidíš ozbrojené ruce ve stínu svého kříže, smiluj se nad námi!

Odpusť nám, Pane,

odpusť, když se nespokojíme s hřeby, jimiž jsme ti probodli ruku,

a nadále se opijíme krví mrtvých rozervaných zbraněmi.

Odpusť nám, Pane, jestliže se tyto ruce, které jsi stvořil k péči, staly nástroji smrti.

Odpusť nám, Pane, když nadále zabíjíme svého bratra,

odpusť, když nadále jako Kain sbíráme kameny ze svého pole, abychom zabili Ábela.

Odpusť nám, Pane, když svým vyčerpáním nadále ospravedlňujeme svou krutost,

pokud svou bolestí obhajujeme brutalitu svých činů.

Odpusť nám válku, Pane. Odpusť nám válku, Pane.

Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, snažně tě prosíme! Zadrž Kainovu ruku!

Osviť naše svědomí,

ať se nestane naše vůle,

nenechávej nás napospas našim vlastním činům!

Zastav nás, Pane, zastav nás!

A až zadržíš Kainovu ruku, postarej se i o něj. Je to náš bratr.

Pane, zabrzdí násilí! Zastav nás, Pane!

Oprava

V únorovém Adalbertu došlo k omylu. Na str. 18 je na levé fotce kaple zvaná Betlém z roku 1997, k ní patří i oltářní obraz, který je na str. 19 nahoře vlevo.

Papežova slova proti náboženskému ospravedlnění války

Papež František v neděli vyzval k zastavení „nepřijatelné ozbrojené agrese“ proti Ukrajině. Jeho slova připomínají, že ti, kdo podporují násilí, znesvěcují jméno Boží.

„Ve jménu Božím vás žádám: zastavte tento masakr!“, zvolal papež František při modlitbě Anděl Páně v neděli 13. března, v den devátého výročí svého zvolení římským biskupem. Papež připomněl oběti z Mariupolu, „barbarství zabíjení dětí, nevinných a neozbrojených civilistů“, požádal o ukončení toho, co jednoznačně označil za „nepřijatelnou ozbrojenou agresi“, než „se města změnína ve hřbitovy“, poděkoval za přijetí mnoha

uprchlíků a požádal všechny, aby znásobili modlitby za mír.

V závěrečné části svého poselství František jasně a rozhodně poukázal na pokřivené využívání náboženství k ospravedlnění probíhajících masakrů: „*Bůh je*

pouze Bohem míru, není Bohem války a ti, kdo podporují násilí, znesvěcují jeho jméno“. Stejně výrazy použil v posledních letech papež i jeho předchůdci, svatý Jan Pavel II. a Benedikt XVI., aby varovali před zneužíváním Božího jména k ospravedlnění nenávisti, násilí a terorismu.

Tentokrát však adresáty papežova apelu nejsou džihádističtí fundamentalisté, ale všichni, kdo si myslí, že pro válku na Ukrajině, v níž pod bombami padají křesťané, kteří sdílejí stejný křest, může existovat náboženské „krytí“ – náboženské vysvětlení, které lze věřícím nabídnout.

Andrea Tornielli)

Papež František: Svět i církve potřebují ženskost

V poselství, které papež zaslal na mezinárodní konferenci o učitelkách církve a spolupatronkách Evropy, vyzdvihuje důležitost ženství v dnešní církvi i světě.

Dvoudenní konference na Papežské univerzitě Urbaniana nazvaná „Učitelky církve a patronky Evropy v dialogu s dnešním světem“ připomněla půl století od prohlášení svatých Kateřiny Sienské a Terezie z Ávily učitelkami církve a výročí kanonizace svatých Terezie z Lisieux a Hildegardy z Bingen. Upozornila rovněž na význam dalších dvou spolupatronek Evropy – Edith Steinové, sv. Terezie Benedikty od Kříže, a sv. Brigity Švédské.

Jak papež zdůrazňuje ve svém poselství, všem těmto ženám je společné svědectví svatého života. Každá z nich se ubírala „cestou víry, podněcovanou nikoli kolísavými ideologiemi, nýbrž neochvějným přílnutím ke Kristovu lidství“. Ačkoli někdy pociťovaly svou neschopnost,

omezenost, či nepatrnost, čerpaly sílu z Boží lásky, která sytila jejich srdce. Takto mohly naplnit své poslání, uskutečnit životní projekt, někdy vnímaný jako „malou cestu“ každodenní svatosti, přístupnou každému člověku.

Vnímavost dnešního světa si nárokuje, aby byly ženám navraceny důstojnost a vrozená hodnota, jakou je obdařil Stvořitel, pokračuje papež František. Životní příklad těchto světic ukazuje některé prvky, z kterých se skládá toto ženství, natolik nezbytné pro dnešní církve i svět. Papež vyjmenovává: odvahu při zvládnání obtíží, schopnost konkrétnosti, přirozený sklon k činorodosti ku prospěchu všeho, co je dle Božího plánu nejkrásnější a nejlidštější, a konečně dalekozraký, prorocký vhled do dějin a světa, který z těchto žen učinil rozsévачky naděje a tvůrkyně budoucnosti. Všechny tyto ženy totiž milovaly církve i papeže a „*cítily se zpoluzodpovědné za nápravu hříchů a bídy své doby*“ tím, že přispívaly k evangelizačnímu poslání v naprostém souladu s církevním společenstvím, uzavírá papež František.

Jana Gruberová)
Vatican News

Diecézní centrum pro mládež**Animátorský kurz pro mládež**

Diecézní centrum pro mládež letos otevírá nový ročník Animátorského kurzu. Jedná se o dvouletý cyklus formačně-vzdělávacího programu pro mládež ve věku 16–23 let. Kurz obsahuje pět víkendových setkání ve školním roce a pětidenní soustředění o letních prázdninách v DCŽM Vesmír. Program zahrnuje formaci skrze život ve společenství, vzdělávání v otázkách víry, v učení církve, v práci s dětmi a mládeží, přednášky,

diskuse, liturgii, modlitbu, tvůrčí činnost, práci i sport.

Kurz je především určen těm, kteří se chtějí aktivně podílet na životě společenství mládeže nebo dětí a na dalších aktivitách v rámci farností či vikariátu. Zájemci musí splňovat tyto podmínky: být věřící, pokřtěný katolík, mít chuť dělat něco pro druhé a být z královéhradecké diecéze. První setkání bude v říjnu 2022.

Přihlášky jsou ke stažení na webu www.bihk.cz/biskupstvi/diecezni-centrum-pro-mladez/poradame/animatorsky-kurz. Řádně vyplněné přihlášky je třeba zaslat na adresu DCM (Diecézní centrum pro mládež), Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, a to nejpozději do 30. 9. 2022. Více informací na e-mailu dcm@bihk.cz nebo na tel. 731 095 794.

Veronika Pavlišová)

Diecézní centrum pro mládež**Animátorské ohlasy**

Než jsem se přihlásila, ptala jsem se druhých, jak jej prožívali. Na Animátorské kurzy, které organizuje tým DCM HK, nepadlo špatné slovo, tak jsem šla do toho. První setkání – strachy, strachy, strachy a spousta otázek. Když jsem šla do Vesmírného kopce, chtělo se mi vzít nohy na ramena a jet zase hezky domů, díky Bohu, že jsem to neudělala! Když se nás všech 23 poprvé sešlo v „krbovce“, mé strachy se rozplynuly, myslím, že jsme na tom byli všichni dost podobně.

Setkání od setkání, kterými nás provázeli Tereza, Mirka, Káťa, Filip a náš kněz Ondra, pak byla vždy úžasně stráveným časem a pokaždé jsem odjížděla nadšená, naplněná, s úsměvem. Setkání byla příležitostí poznávat sama sebe, sebe navzájem a nacházet Krista, opět, jak v sobě, tak mezi námi, a to skrze duchovní témata, osobní i společnou modlitbu, četbu Bible, mše svaté, adorace, sdílení se, často velmi dotýkající se rozhovory a skrze přátelství! Na druhé, moc důležité straně prostřednictvím her (ty byly na život a na smrt!), společného

uklizení, společného škrabání brambor, nebo společného truchlení nad krájením cibule. Tady nešlo tolik o to, co děláme, ale spíš o to, že to děláme společně.

Nejde jen o „kurz, který má dobré ohlasy“, animátoři jsou velmi osobní a do hloubky. Za 2 roky jsme vytvořili společenství, na které budu vzpomínat celý život, a to díky tomu, že Kristus byl celou tu dobu mezi námi (Matouš 18,20). V červnu naše pravidelné setkávání končí, pak bude na nás, abychom poklad, který jsme zde dostali a který jsme si vybudovali, uplatnili ve svém životě, nenechávali si ho jen pro sebe.

Bude se mi stýskat a budu se těšit na všechny další chvílky, které spolu strávíme. Děkuju!

Verča Staňková)

Jestli právě ještě váháš či váháte o účasti na animátorském kurzu, tak je to naprosto v pořádku. Když jsem se o něm dozvěděl poprvé, tak mě tolik neoslovil. Bylo mi to akorát navrhováno lidmi z naší farnosti nebo kamarády. Ale moc se mi do toho nechtělo, moc jsem si to také nedokázal představit. Ale časem mi to nedalo a začal jsem o kurzu mluvit s některými absolventy. Postupně jsem se začal odhodlávat, až jsem se nakonec rozhodl. A upřímně za sebe musím říct, že jsem neudělal chybu.

Na kurzu jsem nejen poznal skvělé přátele, ale také utvrdil vztahy s kamarády, se kterými jsem se přihlásil. Kurz splnil mé očekávání, učil jsem se být lepším člověkem či případně lepším vůdcem ve společenství. Díky skvělé duchovní náplni, skvělému týmu, lidem a programu také došlo k prohloubení mé osobní víry. Nikdy nebyl problém o věcech mluvit otevřeně a na rovinu hlavně proto, že jsem se vždy cítil příjemně.

Díky, že jsem mohl být jeho součástí.

Vítek Šimek)

Katechetické a pedagogické centrum

Setkání katechetů dodávají sílu a motivaci do další práce

Dobrá káva nebo čaj a přátelské, inspirativní prostředí, to je již několik let nedílnou součástí Oblastních setkání katechetů. K tomu letošnímu je potřeba ještě přidat obrazovku notebooků či počítačů a dobrý internetový signál. I letos se totiž tato setkání konala online.

Jejich hlavním obsahem bylo představení nových pomůcek a programů, které připravilo Katechetické a pedagogické centrum, a vzdělávací část, která se letos zabývala efektivní komunikací. Katechetky a katecheté ze všech koutů královéhradecké diecéze se také mohli vzájemně obohatit svými vlastními nápady a inspiracemi pro katechezi a výuku náboženství a vzájemně se povzbudit. Povzbuzení se jim dostalo i od Mons. Pavla Rouska, který se těchto setkání účastní pravidelně. Všem za jejich činnost a obětavost poděkoval a požel jim do další práce.

Mezi hlavní pomůcky, které byly v rámci tohoto setkání prezentovány, patřil

především postní lapbook (o kterém jste se mohli dočíst již v minulém čísle). Na základě zpětné vazby jsme zjistili, že skládil velké nadšení jak u dětí, tak u katechetů, kteří si pochvalovali nejen jeho obsah, ale také jeho schopnost zabavit děti téměř všech věkových skupin.

Katechetům byl představen také program ke svatému Josefovi a vznikající soubor víkendových katechezí o svatých. Druhý jmenovaný je určen především pro ta společenství, která se chtějí setkávat nad rámec výuky náboženství a prohlubovat svoji víru, ale i vzájemnou pospolitost a soudržnost. Program, který nese název „Kamarád v nebi“ by měl děti seznámit s hlavními myšlenkami a životními postoji vybraných světců a nabídnout jim inspiraci a výzvy do jejich osobních životů. Protože každý si může najít svého kamaráda v nebi, na kterého se může kdykoli obrátit, a svěřit mu vše, co je v našich myslích i srdcích, a co by třeba jinému nesdělil.

Na setkáních byl konkrétně představen program věnovaný blahoslavenému Carlu Acutisovi. Tento patnáctiletý mladík, který zemřel v roce 2006, by mohl děti oslovit nejen svým věkem a zájmy, mezi které patřil především počítačový svět, ale také jeho hlubokou vírou, ze které čerpal sílu pomáhat druhým a také bojovat s těžkou nemocí. Jeho výrok „*Umírám šťastný, protože jsem prožil svůj život, aniž bych promarnil bytí jedinou minutu na věci, které se Bohu nelíbí*“ může inspirovat nás všechny.

Oblastní setkání katechetů jsou každoročně časem, který dodává sílu a motivaci do další práce i nám, kteří je pořádáme. Věříme, že toto obohacení je vzájemné a těšíme se na další společné akce.

Markéta Rumpíková)

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Rebecca St. James – Nancy Rue

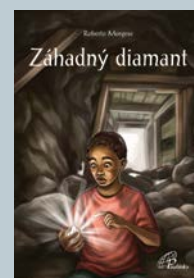
Milosrdná jizva

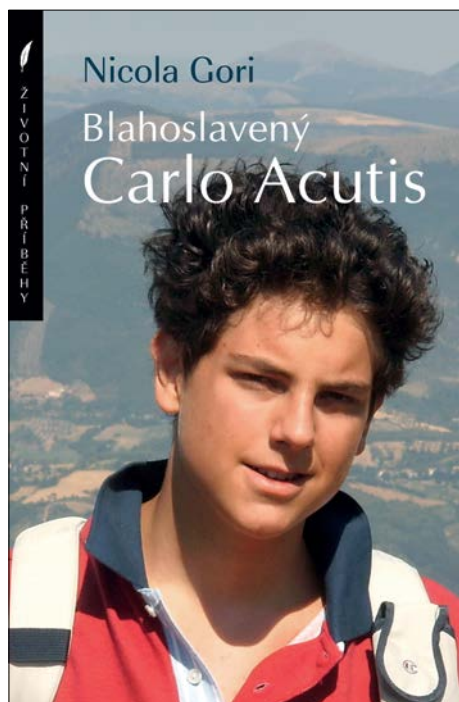
Kniha oslovuje především mladé čtenáře, kteří se potýkají se zraněností v oblasti sebepřijetí a vztahů. Má potenciál stát se „povinnou četbou“ pro všechny, jimž na mladých lidech s problémy záleží a snaží se je podpořit, ať už jde o rodiče, učitele, kamarády, psychology nebo sociální pracovníky. Brož., 396 s., 399 Kč

Roberto Morgese

Záhadný diamant

Desetiletý Kito z Konga pracuje do úmoru v dole, kde se těží vzácná surovina, ze které se vyrábějí malé elektronické součástky, zejména do mobilů a notebooků. Když jednoho dne dojde k závalu, běží zpátky vyprostit svého mladšího bratra... a najde opravdický diamant! Napínavý příběh je sice vymyšlený, ale v mnohém pravdivý – vychází z reálných životních podmínek milionů dětí v Africe i jinde. Brož., 176 s., 239 Kč

Diecézní centrum pro seniory

Stáří v Bibli (3)

V další, třetí části pojednání o stáří v Bibli se začneme věnovat konkrétním seniorským postavám Bible, které inspirují svými příběhy čtenáře i dnes. Po obecné části zaměříme pozornost na první z postav – praotce Abrahama.

Seniorské postavy Starého zákona

Pokud Starý zákon používá vazbu „syty dnů“, pak ji spojuje především se závěrem života, resp. se smrtí některých vynikajících postav. Podle biblického pohledu znamenalo stáří žádoucí naplnění života. Vazba „syty dnů“ navíc představovala nejenom dar dlouhého a plodného životního období člověka, ale především završení lidského života prožitého ve shodě s Boží vůlí.¹ Hlavními protagonisty tohoto naplnění jsou postavy jak starozákonní, tak i novozákonní epochy, především pak postavy Tóry – Abraham, Izák, Jákob nebo Mojžíš. K dalším osobnostem seniorského věku patří také David. Starozákonní nauku o stáří uzavírá postava starce Eleazara a symbolické postavy Joba a Tóbita. K novozákonním protagonistům patří především dvojice Alžběta, Zachariáš a Simeon, Anna a rovněž postava Nikodéma. K tématu stáří v Novém zákoně mají zcela určitě co říci i postavy starců v knize Zjevení.

V následujícím pojednání o těchto postavách půjde především o signifikantní příběhy z jejich života, zvláště pak ty, jež se týkají období stáří, nebo ty, jež přinášejí určité poselství pro toto období a z nichž bude možné vyvodit určité charakteristické znaky stáří. O těchto znacích bude pojednáno hned z několika úhlů pohledu, zvláště rodinného, společenského a v neposlední řadě spirituálního. Současně budou naznačeny i základní kontury vzniku a okolností sepsání jednotlivých knih, aby bylo možné do tématu lépe proniknout.

O jaká hlavní témata ve spojitosti s těmito postavami konkrétně jde, je pro lepší

přehlednost zakomponováno do následující tabulky, přičemž při řazení jednotlivých postav je postupováno chronologicky. Uvedená pojednání si nečiní nárok být vyčerpávající. Jejich smyslem je především napomoci pochopit význam a hodnotu stáří z pohledu biblické tradice.

Paradigma víry v příbězích starců knih Tóry

Jak již bylo nastíněno, v pokusu o biblickou interpretaci tématu „stáří“ ve Starém zákoně budou hrát hlavní roli konkrétní biblické postavy. Mezi nimi zaujmají významné místo praotcové. Příběhy praotců zachycuje kniha Genesis, jež ve své první části popisuje tzv. biblické pradějiny a v druhé nastiňuje počátek spásy vyvoláním jednoho člověka, který se stane otcem celého národa.² Kniha Genesis je výsledkem činnosti mnoha generací, jež promýšlely a vyjadřovaly základní zkušenosti svých předků. Nejvýznamnější písemně zachycenou tradicí je tzv. jahvistická tradice pocházející z královské doby, nicméně stěžejní roli ve finální fázi utváření knihy sehrály zřejmě kněžské kruhy při jeruzalémském chrámu v době po návratu z babylonského zajetí (6. a 5. století před Kristem). Ačkoli první část Genesis vypráví o skutečnostech, které se dotýkají historie, ale vymykají se možnosti datování a lokalizování, příběhy praotců přes určité problémy odrážejí celkem věrně situaci polokočovných pastevců v zemích Blízkého východu v 1. polovině 2. tisíciletí před Kristem. Významným aspektem v obou případech je teologický, nikoliv historiografický význam. V této souvislosti je třeba chápat Genesis nikoliv jako mýtus po vzoru pohanských mytologií; když používá obrazů převzatých z oblasti staroorientálních mýtů, zbavuje je mýtického charakteru a uvádí do souladu s izraelským monoteismem. V Genesis je použita celá řada literárních druhů, přičemž důležité místo zaujímá symbolika, jež dává často

na první pohled jednoduchému příběhu hlubší smysl. Charakteru staroorientálního vyprávění odpovídá žánr lidové pověsti – ságy – vztahující se k určitému rodu a jeho příslušníkům nebo místu (například svatyni). Tato sága vysvětluje i původ zvyků, jmen či topografických zvláštností (jde o tzv. etiologii).³

Události spjaté s praotci (koncipované jako sled čtyř generací) prezentují pomalou realizaci obnovy díla spásy skrze Boha jako hlavního protagonistu navzdory lidské slabosti praotců. Příslib potomstva a země, jež dává Hospodin prvnímu z nich – Abrahámovi, je naplněn prozatím v nepatrných závdavcích. Boží jednání je sice často charakterizováno na způsob jednání lidského, jeho svrchovanost je však nade vším zřejmá – Bůh obvykle působí skrze slovo, které dává směr životu praotců a je rozhodujícím styčným bodem vztahu mezi ním a člověkem:

„Boží slovo volá a vyzývá svobodného člověka a ten je zapojen do dějin spásy jako jejich spoluvůrce. Boží slovo je příkazem, zvěstí i příslibem. Na člověku je, aby uposlechl, věřil a doufal: tato trojice odpovědí vytváří dynamismus oné historie, směřující k budoucnosti, zahrnující zemi a závislejší na Bohu, historie, která je lidská, vzhledem k aktivnímu podílu lidí na jejím utváření, i Boží, vzhledem ke svrchovanosti, s jakou ji Bůh řídí.“⁴

Protože Genesis, jež je první knihou Tóry neboli Pentateuchu, představuje velkolepou vstupní bránu dějin Boha s člověkem, které pokračují v osudech Izraele a na něž navazuje rovněž celý Boží lid – Kristova církev, je třeba ji z tohoto důvodu chápat v širší souvislosti.⁵

Abram – Abraham

Na konci 11. kapitoly knihy Genesis se přes tisíciletí objevuje příběh Abrama. Zde se děj příběhu zpomaluje

a soustřeďuje na čtyři generace rodiny zaslíbení, které se vydají na cestu z Mezopotámie do země zaslíbené. Na první pohled jakoby bez souvislosti navazuje podání na zprávu o budování věže a města vyprávěním Šémova rodopisu. Přesto tu souvislost je. Šémovce sice nelze jednoznačně považovat za stavitele města a věže, nutno v nich ale spatřovat spoluúčastníky, mezi nimiž se vyskytuje

linie svědků, které Hospodin bábelskou pohromou přivádí k hledání správného směru. Rodopis Šémův (srov. Gn 11,10-26) zachycuje pouze onu linii dědiců požehnání, jež vyúsťuje v Terachovi, otci Abrama. Rodopis je obdobou Genesis 5, v Genesis 11 bychom ovšem nenalezli (až na dvě výjimky ve verších 28 a 32) nic o umírání. Ve středu zájmu je narození Abrama. Stejně jako Noe, také Abramův

otec Terach má tři syny, z nichž jeden je počátkem nového rodu Božích svědků.⁶

Počátkem tohoto zaslíbení se stává právě Abram. Jemu Hospodin přikazuje, aby opustil zemi, rodiště a dům svého otce a odešel do „neznáma“. V textu Písma nalezneme přesný údaj o jeho věku v době odchodu z jeho původního působiště: „Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu“ (Gn 12,4). Abram je najednou postaven před zásadní životní otázku: rozejít se v pokročilém věku úplně se vším, co bylo dosud náplní a smyslem jeho života.⁷ Tato svízeť ovšem stojí v protipólu Božího přislíbení o „velikosti jeho národa“ a požehnání, jež je určeno nejenom Abramovi, ale i všem čeledím země, tj. všemu člověčenstvu (srov. Gn 12,2-3).

Přízeň od Boha ve stáří zakouší také Abramova stárnoucí manželka Sáráj v podobě početí a narození syna, i když se myslelo, že již překročili věk, kdy se jim mohlo narodit dítě (srov. Gn 17,17-19).⁸ Přestože bychom v pozadí neplodnosti Sáráje našli kultické důvody,⁹ její neplodnost chce podání ukázat na vyvolenost syna Izáka, Boží cíle i chatrnost lidí.¹⁰ Udání Abramova věku podruhé naznačuje, že jde o událost mimořádnou. Upozorňuje na to taktéž změna jmen, jež má připomínat vyvolení člověka Bohem. Ačkoliv byl Abraham starý a stále bezdětný, příslib Hospodinův zůstává v platnosti a uskuteční se. Otcovství Abrahamovo se ale netýká pouze jeho tělesného potomstva, nýbrž všech, kteří věrně jednají podle Božích slov.¹¹

Věk sedmdesát pět let je zralý věk, a to nejen v biblickém kontextu. U Abrahama jde ovšem o něco víc než o pouhou zralost ve stáří – ve svém pokročilém věku prožívá zcela nové věci a nové zkušenosti. Ačkoli by se mohl dožadovat zaslouženého odpočinku po dlouhém životě nebo reptat na stařecký věk, je postaven před nečekanou Boží výzvu: rozhoduje se „nastoupit“ do služby a tím přijmout Boží vůli. Přestože by se mohl domnívat, že svůj život s pozitivními prožitky má již za sebou, odpoví kladně a Bůh mu dává

Pokračování na další straně >>>

Biblické postavy a hlavní poselství vůči stáří

Postava/postavy	Období	Hlavní poselství
Abraham	Období praotců	Konverze ve stáří
Izák	Období praotců	Slabost stáří jako vnitřní slepota
Jákob	Období praotců	Vytrvalost ve víře
Mojžíš	Exodus a země zaslíbená	Odevzdanost
David	Sjednocené království	Schopnost jednání a rozhodování přes slabosti stáří
Job	Poexilní doba	Smysl utrpení a poznání Boha
Tóbit	Asyrská invaze	Přijetí hranic stáří
Eleazar	Období Makabejců	Vzor víry budoucím generacím
Alžběta a Zachariáš	Doba Ježíšova	Boží záměr navzdory slabosti stáří
Simeon a Anna	Doba Ježíšova	Moudrost stáří jako vzor pro druhé
Nikodém	Doba Ježíšova	Duchovní očista ve stáří
Starci v knize Zjevení	Prvotní církve	Duchovní poselství stáří

››› Pokračování z předchozí strany

nová zaslíbení, která dosud v jeho životě neměla obdoby. Život tohoto člověka není v pokročilém věku bez významu, jeho víra není odtazena na druhou kolej. Je stále důležitá. Díky ní je Abraham s to uvidět Boží jednání, přijmout Boží zaslíbení a současně se stát požehnáním pro druhé. Abraham pro to učinil jednu věc – musel odejít, tzn. opustit kromě své vlastní země také vlastní pohodlí, zvyky i názory ve prospěch Hospodina a tím radikálně změnit svůj život (srov. Gn 12,1-4). Tím se jeho příběh stal příkladem konverze, která je možná i v pokročilém věku.¹²

Veronika Čepelková)

- 1 Srov. tamtéž, s. 261-262.
- 2 Srov. BOGNER, Václav, BROŽ, Jaroslav et al. *Pentateuch*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2006, s. 33. ISBN 80-7192-638-2.
- 3 Srov. tamtéž, s. 33-34.
- 4 Tamtéž, s. 34
- 5 Srov. tamtéž, s. 33.
- 6 Srov. BIČ, Miloš et al. *Výklady ke Starému zákonu, I. Zákon (Genesis – Deuteronomium)*. Praha: Kalich, 1991, s. 72. ISBN 80-7017-408-0.
- 7 U Abrahama, resp. Abrama lze v souvislosti s jeho odchodem z rodiště postřehnout tři zásadní těžkosti, s nimiž se musí vypořádat. První těžkost souvisí s jeho zemí, z níž má odejít. Ve starověku byla každá země pokládána za oblast, jež je spravována určitými božstvy. Země, v níž Abram žil byla doménou měsíčního božstva Sina. Tato skutečnost napovídá, že další svizelnost spočívala v rozluce s dosavadním náboženstvím. Kromě toho měl Abram opustit svoje rodiště, tedy oddělit se od pokrevního společenství, a zpřetrhat svazky, jež jej dosud úzce spojovaly s otcovým domem (srov. Gn 24,7).
- 8 Sára jako jediná žena v Bibli, jejíž věk je znám (srov. BIČ, M. et al. *Výklady ke Starému zákonu, I. Zákon, s. 113*) – bylo jí 90 let, Abrámovi 100 roků.
- 9 Terachovci přináleželi k měsíčnímu kultu, což dokládá i samo jméno Terach, jenž byl otcem Abrahama. Jméno pochází ze stejného kořene jako jerach = měsíc (doba) a jaréach, což znamená měsíc (luna), a patrně i důraz na neplodnost Sáraje, jež lze nejspíše řadit mezi kněžky měsíčního kultu. Kněžky některých tříd zachovávaly celibát, jiné mohly žít v manželství, avšak musely zůstat neplodné. (srov. BIČ, M. et al. *Výklady ke Starému zákonu, I. Zákon, s. 73*)
- 10 Srov. BIČ, M. et al. *Výklady ke Starému zákonu, I. Zákon, s. 73*.
- 11 Srov. tamtéž, s. 90-92.
- 12 Srov. KAPLÁNEK, Michal. *Konverze a konvertité*. In HANUŠ, Jiří, NOBLE, Ivana et al. *Sborník z mezinárodního semináře o problematice náboženského obrácení*. Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury (CDK), 2009, s. 84. ISBN 978-80-7325-196-3.

Diecézní centrum pro rodinu

„Den s Charlesem de Foucauld“

Milí čtenáři, sv. Terezie z Lisieux ve svých spisech uvádí: „*Pochopila jsem, že Církev má Srdce a to srdce hoří láskou.*“ Taková srdce, která spočívají v Srdci Ježíšově a z Jeho pramene Lásky vyvěrají, mají i naši svatí. Srdce tvořící jednotu srdcí – jednotu lásky – výzva pro všechny, kteří chtějí následovat Krista.

Je podivuhodným zázrakem a pokladem naší církve, že máme své přímluvce v nebi. Příkladem a inspirací nám může být i muž, který své srdce spojil s Kristovým. Muž, jenž se zřekl sám sebe, následoval Krista a svým životem o Kristu svědčil. Rád se nazýval bratrem všech. Je jím blahoslavený Charles de Foucauld.

Pojďme si o tomto „Božím muži“ něco málo „říci“... Narodil se roku 1858 ve Štrasburku na východě Francie do zámožné rodiny. V necelých šesti letech mu zemřeli oba rodiče, což jej velmi poznamenalo. Během těžkého dospívání ztratil víru a žil bouřlivým a neuspořádaným životem. Jako voják zaháněl nudu obžerstvím a prostopášnou zábavou. Jako cestovatel poznal dobrotu a zbožnost Arabů. Příběh Karlovy konverze je především příběhem Boží trpělivosti vůči němu. Karel poznává Boží lásku a něhu – začíná nový život v poslušnosti a následování Ježíše, který jej uchvátí. Koná poutě do Svaté země, vstupuje do kláštera k trapistům. Postupně zjišťuje, že následovat Ježíše a vroucně jej milovat znamená být nablízku všem. Roku 1901 se stává knězem a odchází na Saharu, aby přinesl světlo evangelia těm, které svět považuje za nepatrné – zapomenutým kmenům Tuaregů. Ti ho přijali jako bratra a nazývali „mužem Božím“ pro jeho dobré srdce. Nechyběla mu laskavost, mírnost, pokora ani odvaha. Z lásky k Ježíši stráví svůj život mezi těmito lidmi. Prvního prosincového dne roku 1916 se stává obětí nájezdných lupičů a před svou poustevnou umírá.

Charles de Foucauld byl blahorečený roku 2005 papežem Benediktem XVI.

Kanonizován by měl být papežem Františkem dne 15. května 2022 v Římě.

Při příležitosti této významné události jsme pro vás společně s Malými sestrami Ježíšovými (žijícími odkazem a spiritua-litou Charlese de Foucaulda) přichystali na sobotu 7. května 2022 v Hradci Králové „Den s Charlesem de Foucauld“. Jste srdečně zváni na dopolední přednášky, adoraci a společné modlitby (Nové Adalbertinum, začátek od 9:00 hod.) a také na společné slavení mše svaté (kostel Nanebevzetí Panny Marie, začátek ve 13:00 hod.). Pro bližší informace navštivte naše webové stránky: www.bihk.cz/pastorace **rodin** nebo volejte na tel.: **776 236 926**.

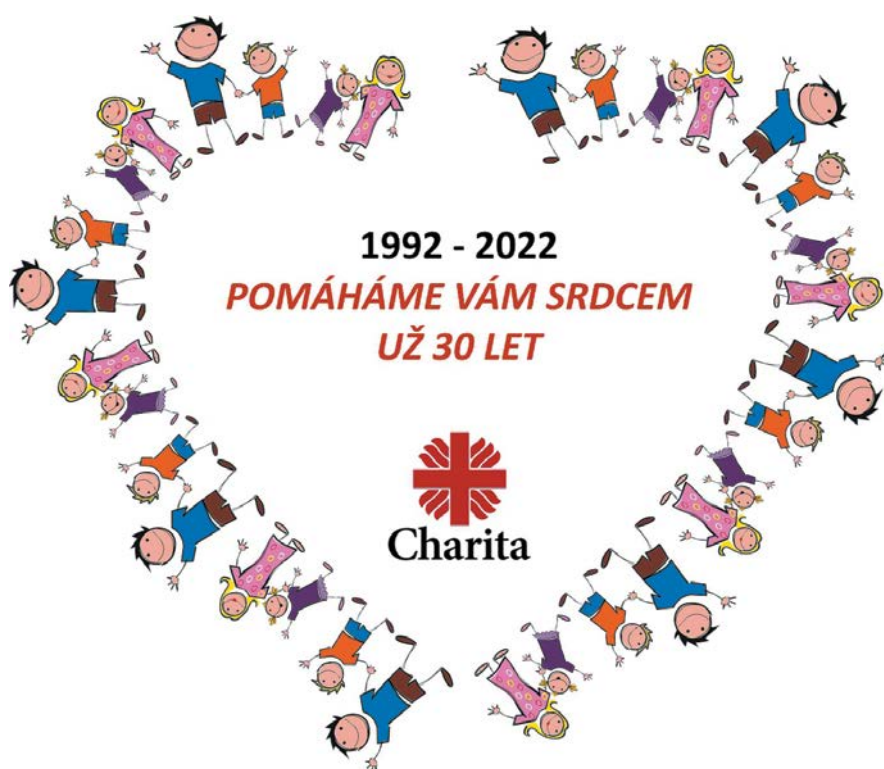
Těšíme se na vás! Za naše Diecézní centrum pro rodinu Vám vše dobré přeje a ze srdce žehná

jáhen Andy Loos)

Bratr Karel píše: „*K lásce neoddelitelně patří následování. Kdo miluje, chce se připodobňovat: to je tajemství mého života. Ztratil jsem srdce pro Ježíše z Nazareta, kterého ukřižovali před 1900 lety, a svůj život trávím tím, že se ho snažím napodobovat.*“

Karlova modlitba odevzdanosti

Můj Otče, odevzdávám se Ti. Učín se mnou, co se Ti zalíbí. Ať se mnou učiníš cokoli, děkuji Ti za to. Jsem připraven na všechno, všechno přijímám. Nepřeji si nic jiného, než aby se Tvá vůle vyplnila na mně, na všech Tvých tvorech, můj Bože. Odevzdávám svou duši do Tvých rukou. Dávám Ti ji, můj Bože, s celou láskou svého srdce, protože Tě miluji a je potřebou mé lásky dát se, odevzdat se do Tvých rukou bez míry, s nekonečnou důvěrou, protože Ty jsi můj Otec. Amen

Charitní kvíz

Letos slaví Charita v naší diecézi 30 let obnovené činnosti. Při této příležitosti pro vás každý měsíc připravujeme soutěžní kvíz o pěkné ceny:

- 1. Kdo je zakladatelem a patronem Charity? Jeho svátek si připomínáme 27. září, kdy každý rok slavíme Den Charity.
- 2. Kolik farních a oblastních Charit působí v současné době v naší diecézi?
- 3. Jak se jmenuje dosud jediné zařízení pro nemocné nevléčitelnou roztroušenou sklerózou, které provozuje Oblastní charita Červený Kostelec v Žirči u Dvora Králové?

Své odpovědi pošlete do konce tohoto měsíce, buď e-mailem na adresu:

dchhk@hk.caritas.cz (do předmětu zprávy, prosím, uveďte „kvíz“), nebo poštou na adresu:

Diecézní katolická charita Hradec Králové, Velké náměstí 37/46, 500 01 Hradec Králové (obálku, prosím, označte slovem „kvíz“). Nezapomeňte nám napsat také své jméno, příjmení a adresu pro zaslání výhry.

Z došlých správných odpovědí vylosujeme tři výherce, kteří od nás obdrží odměnu v podobě knížky a drobných dárkových předmětů.

Těšíme se na vaše správné odpovědi!

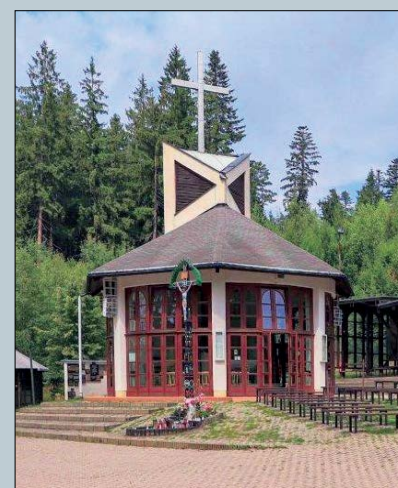
Více také na www.hk.caritas.cz)

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory

Zveme vás na tyto akce:

- 22. – 24. 4. 2022 – Kurz psaní ikon s duchovní obnovou pod vedením paní Ludmily Adlerové, Hradec Králové
- 9. – 13. 5. 2022 – Duchovní obnova s P. Dr. Jiřím Vojtěchem Černým, Marianum, Janské Lázně
- 3. – 10. 6. 2022 – Poutně-poznávací a odpočinkový zájezd do Slovinska – Julské Alpy, jezera, poutní místa a kostely, termály a Jaderské moře
- 15. – 19. 6. 2022 – Mariánský okruh Slovenskem – poutní místa Turzovka (Živčáková), Litmanová, Levoča a odpočinek v podtatranských termálech Vrbov (+ překvapení)

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32

500 03 Hradec Králové

telefony: 495 063 661

737 215 328, 734 435 360,

e-mail: dcs@bihk.cz

www.dchhk.cz, www.simeon.cz

Křížová cesta s Pauline Jaricot (s almužnou)

V postní době jsme vyzýváni, abychom si něco odřekli, více se modlili a mysleli na ty, kteří se bez naší pomoci neobejdou. Papežská misijní díla vám opět nabízejí možnost zapojit se do postní modlitební aktivity spojené s dobrým skutkem. V letošním roce se jedná o křížovou cestu spojenou s osobností Pauline Jaricot, zakladatelky Díla šíření víry, která bude v květnu blahorečena.

Přestože se Pauline narodila do bohaté rodiny, zemřela ve velké chudobě. Ač byla v mládí marnivá, během jednoho kázání pochopila, že víc než lidem by se měla snažit zalíbit Bohu. Navzdory nemocem a protivenstvím, které jí po celý život komplikovaly její plány, se zapáleně snažila naplnit vše, k čemu se cítila být povolána. A přestože iniciovala a finančně podporovala mnoho ušlechtilých sociálních i duchovních aktivit, konec života prožila v hanbě, ponížení a zapomenutí. Když umírala, netušila nic o tom, jak velké a celosvětové dílo po sobě ve

Nově můžete mít
missio
také v mobilu!

Křížové cesty, modlitby, aktuální informace,
stejně jako možnost podpory online
vždy po ruce v nové aplikaci*
MISSIO.CZ

PLAY.GOOGLE.COM

*Aplikace je určena pouze pro operační systém Android.

skutečnosti zanechává a že její dílo i její odkaz přetrvá stovky let...

Nechme se inspirovat jejím životem. Provázet křížovou cestou nás budou úryvky z jejího deníku, který si psala na přání svého duchovního otce mezi svým 17. až 20. rokem.

Během postu lze také odkládat finanční dary a následně je věnovat na projekty Papežského misijního díla šíření víry, které Pauline před dvěma sty lety založila. Konkrétně můžete podpořit výstavbu vodovodního zařízení v paraguajské farnosti Campo-Aceval, které umožní místním lidem zachytávat dešťovou vodu a dělat si tak zásoby na období sucha.

Mysleme tedy v postní době na všechny, kteří nemají štěstí na dobré životní podmínky a žijí v neúrodných a chudých oblastech. Spojme se společně se svými bratry a sestrami v modlitbě a podpořme jejich úsilí také finančním darem.

Číslo účtu PMD: 72540444/2700, var. symbol 10, do poznámky „Paraguay“

Křížovou cestu si můžete stáhnout na stránkách www.bihk.cz, v sekci Papežská misijní díla – Aktuality, nebo si můžete do svého mobilního telefonu stáhnout nově vzniklou aplikaci „MISSIO.cz“, ve které naleznete všechny křížové cesty, které vznikly pod PMD.

Tištěnou verzi Křížové cesty s Pauline Jaricot si můžete objednat v Národní kanceláři PMD nebo u diecézní ředitelky PMD (kontakt na diecézním webu).

ZAPOJTE SE do misijní modlitby s
PAULINE JARICOT
1799 - 1842

„Dobrotivý Bůh často zajišťuje největší dary
v klenotnici nebe porozuměním křížové
cestě; láskou ke zkouškám a utrpení.“
J. M. Vianney

Křížovou cestu si můžete objednat v Národní kanceláři PMD nebo stáhnout na www.missio.cz

Národní kancelář Papežských misijních děl

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové
tel. 604 838 882, číslo účtu: 72540444/2700
e-mail: pmd@missio.cz, FB: PapezskaMisijniDila
www.missio.cz

Ludmila T. Soukalová)
diecézní ředitelka PMD

Česká Charita pomáhá na Ukrajině i válečným uprchlíkům u nás

Děkujeme všem dárcům a také věřícím v českých farnostech za podporu celostátní veřejné sbírky Charita pro Ukrajinu, do které lidé ke 14. březnu přispěli již téměř 100 miliónů korun. Charita Česká republika i regionální Charity působí na Ukrajině již dlouhodobě. Ve spolupráci s partnerskou Charitou Ukrajina se soustředí především na zajištění akutní i následné humanitární pomoci pro obyvatele zasažené válkou přímo na Ukrajině.

V první polovině března Charita vypravila na jihovýchodní Ukrajinu tři kamiony s humanitární pomocí, zejména hygienické potřeby, léky, trvanlivé potraviny i dětské příkrmky, karmatky a také elektrocentrály. Pracovníci oblastní ukrajinské Charity zajišťují místním lidem jídlo, pití i přístřeší, pomáhají s přepravou do bezpečí, starají se o tisíce lidí, kteří byli nuceni kvůli válce opustit své domovy, podporují i ty nejzranitelnější, děti v rodinách a ústavech.

Bezprostředně po ruském útoku začala Charita díky své celosvětové síti pomáhat také na hranicích s Ukrajinou. Právě s partnerskými Charitami, hasiči, starosty a dalšími se podařilo vytvořit fungující přechod pro ženy, děti a seniory utíkající ze země. Jedním z nich je stanoviště na přechodu ve Vyšném Nemeckém na východním Slovensku, kde jsou pro utíkající Ukrajince připravené stany s jídlem, pitím a oblečením.

Charita Česká republika koordinuje také pomoc uprchlíkům z Ukrajiny u nás. Pomáhá je dopravit do bezpečí a poskytuje jim

Pracovníci ukrajinské Charity zajišťují místním lidem jídlo, pití i přístřeší a další potřebnou pomoc. Foto archiv Charity Česká republika

psychosociální péči. Zajišťuje jim základní potřeby, jídlo, pití, přístřeší, ale i oblečení či SIM karty. V Česku jim pomáhá s vyřízením víz a s integrací. Pražská Charita provozuje rovněž bezplatnou a anonymní informační linku v českém i ukrajinském jazyce.

Finanční dary do veřejné sbírky Charity Česká republika můžete posílat na sbírkové konto číslo 55660022/0800, VS 104 i online. Výtěžek sbírky Charita pro Ukrajinu pomůže lidem zasaženým válkou zajistit základní životní potřeby. Více také na www.proukrajinu.charita.cz a www.charita.cz. Děkujeme vám!

Začátkem března Charita vypravila na jihovýchodní Ukrajinu tři kamiony s humanitární pomocí. Foto: archiv Charity Česká republika

(KALENDÁŘ AKCÍ NA DUBEN

Hradec Králové

- 7. 4., Koncert Boni Pueri pro Ukrajinu
Kostel Panny Marie. Více na www.hk.caritas.cz.
- 20.–21. 4., Mezinárodní konference DEKACERT CZ
Nové Adalbertinum. Více na www.desaterovcharite.cz.

Hradec Králové, Česká Třebová, Letohrad a Poniklá

- Putovní výstava příběhů z Indie – Česká Třebová, knihovna; Letohrad, zámek; Poniklá, kostel; Hradec Králové, venkovní výstava u Domova mládeže (Hradecká 868/1). Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Charity pomáhají uprchlíkům z Ukrajiny v asistenčních centrech a zajišťují následnou péči

V reakci na eskalaci konfliktu na Ukrajině a velký příliv válečných uprchlíků i do našich regionů zřídila Diecézní charita Hradec Králové mimořádnou infolinku a organizuje pro utečence humanitární i odbornou pomoc. Od počátku jsme také nedílnou součástí Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině (KACPU) v hradeckém Aldisu. V těchto centrech pomáhají i Charity v Pardubicích a Kutné Hoře. Regionální Charity zajišťují pro ukrajinské uprchlíky rovněž potřebnou následnou péči, organizují místní humanitární sbírky i další pomoc Ukrajině. Je to především poradenství, sociální služby, materiální a dobrovolnická pomoc nebo zprostředkování kontaktů.

Běženci jsou vděční za pomoc a azyl

„Děkujeme Charitě za rychlé zajištění ubytování, jídla, lékařské péče a veškerou pomoc při vyřizování pobytu,“ říká mladá maminka Anžela, která dorazila do Hradce Králové se svou 2letou dcerkou, maminkou a sestrou hned v první uprchlické vlně z ukrajinského Lvova. Před válkou prchala rodina paní Anžely dva dny. S manželem a bratrem, kteří zůstali doma a pomáhají bránit zem před ruskou agresí, jsou zatím v kontaktu. Volají si denně, aby se ujistili, že jsou v pořádku a bezpečí. Všichni jsou moc vděční českým občanům i Polákům za veškerou pomoc, péči a azyl. Jakmile konflikt skončí, chtějí se vrátit domů.

Příchozím rodinám z Ukrajiny denně asistují pracovníci našeho Integračního centra pro cizince přímo v Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajině (KACPU), které odbavilo již na tisíce běženců. „Pomáháme uprchlíkům s vyřízením pobytu, poskytujeme jim také poradenství v oblasti zdravotní péče a pojištění, bydlení, zaměstnání a materiální pomoc. Dobrovolníci

Pracovnice našeho Integračního centra pro cizince denně asistují uprchlíkům v Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajině (KACPU) v Hradci Králové. Foto: Jana Karasová

Dětský koutek pro maminky s dětmi z Ukrajiny v KACPU Hradec Králové, který je hojně navštěvovaný, také připravili naši dobrovolníci. Foto: Jana Karasová

obstarávají potřebnou humanitární pomoc přímo v asistenčním centru i v ubytovacích zařízeních. Pro maminky s dětmi zřídili v centru i hojně navštěvovaný dětský koutek,“ přibližuje Jan Kočí, vedoucí Integračního centra pro cizince Diecézní charity Hradec Králové. To organizuje také kurzy češtiny pro Ukrajince a informační setkání pro běžence na ubytovnách, aby se dokázali zorientovat ve městě, na úřadech i v běžném životě.

V první polovině března se podařilo ve spolupráci s Regionálním ukrajinským spolkem ve východních Čechách a městem ubytovat již na 150 ukrajinských uprchlíků v Hradci Králové a okolí, převážně maminek s dětmi. Ostatní našli azyl u svých příbuzných, přátel nebo u soukromých rodin. Okamžitou potravinovou pomoc v krajském městě zajistila a nadále poskytuje Potravinová banka Hradec Králové. Dopravu uprchlíků do ubytování koordinují hasiči, kteří jsou v kontaktu s místními koordinátory pomoci z Charity.

Aktivně pomáhají také Charity v regionech

Humanitární sbírky i další pomoc pro ukrajinské uprchlíky organizují rovněž Charity v Červeném Kostelci, Jičíně, Náchodě, Rychnově nad Kněžnou, Litomyšli, Pardubicích, Kutné Hoře a dalších místech. Sbírkou potravin vyhlásily havlíčkobrodská Charita ve spolupráci s městem a dalšími organizacemi nebo Potravinová banka Pardubice. Ústeckoorlická Charita koordinuje nabídku ubytování od veřejnosti pro příchozí občany z Ukrajiny, nabízí všeobecné a zdravotní poradenství a v Letohradě zřídila sklad materiální i potravinové pomoci.

Pokračování na straně 34 >>>

Diecézní charita
Hradec Králové

Foto: Lubomír Kotek

POMÁHÁME UPRCHLÍKŮM Z UKRAJINY PŘIDEJTE SE I VY

Finanční dary na pomoc uprchlíkům z Ukrajiny v našich regionech můžete posílat na
SBÍRKOVÉ KONTO DIECÉZNÍ CHARITY HRADEC KRÁLOVÉ
PRO MIMOŘÁDNOU POMOC ČÍSLO: 1234512345/5500, VS 101

Vaše dary použijeme na akutní a dlouhodobou pomoc válečným uprchlíkům z Ukrajiny.

Diecézní charita Hradec Králové je součástí Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině (KACPU) v Hradci Králové a obstarává uprchlíkům humanitární i odbornou pomoc. Prostřednictvím své sítě regionálních Charit jim zajišťuje také následnou péči - poradenství, sociální služby, materiální a dobrovolnickou pomoc.

www.hk.caritas.cz

DĚKUJEME VÁM

QR Platba

Díky rychlé reakci zaměstnanců sociálního podniku Pro-charitu s.r.o., v čele s ředitelem Michalem Krejčím, a Oblastní charity Červený Kostelec se podařilo dopravit dodávkami potřebný zdravotnický materiál a vybavení přímo do ohrožených nemocnic a zdravotnických zařízení na Ukrajině. Charita v Červeném Kostelci také ubytovala maminky s dětmi z Ukrajiny ve svém novém centru. Pracovníci Oblastní charity Pardubice se ve spolupráci s Holickými novinami z. s. a jednotkou SDH Holice zapojili do mise, jejímž cílem bylo dopravit zdravotnický materiál a evakuovat ukrajinské maminky s dětmi z válečných oblastí do Čech.

Pomoc dobrovolníků je stále potřeba

Velmi si vážíme pomoci všech dobrovolníků původem z Ukrajiny, kteří u nás už žijí nebo pracují, a také dobrovolníků z řad českých občanů. Do pomoci utečencům se aktivně zapojili i studenti a pedagogové Univerzity Hradec Králové a také dvě naše pracovnice Integrovaného centra pro cizince, které pochází z Ukrajiny.

Dobrovolníci, kteří chtějí pomáhat uprchlíkům z Ukrajiny v Hradci Králové a okolí, se mohou registrovat přímo na našem webu www.hk.caritas.cz nebo na facebooku. Vítání jsou zejména tlumočníci. Hradecká Oblastní charita shání dobrovolníky a pomocníky do šatníku a do skladu potravinové banky.

Nadále je v provozu mimořádná charitní infolinka na pomoc uprchlíkům z Ukrajiny číslo 737 977 757 (po-pá od 8 do 18 hod.). Naše pracovnice na lince rovněž registrují nabídky na humanitární pomoc a dobrovolníky. Lidé nás mohou kontaktovat také e-mailem na adrese: ukrajina@hk.caritas.cz.

Charitní dobrovolnice Ines a Tereza připravují hygienické potřeby pro maminky s dětmi v KACPU Hradec Králové. Ines pochází z Bosny a ještě si pamatuje, jak jejich rodina také utíkala před válkou, když jí bylo 10 let. Foto: Jiří Havelka

Informační setkání pro uprchlíky na ubytovně. Naše kolegyně Nataliya Dotsenko, původem z Ukrajiny, je pro běžence doslova anděl a nepostradatelný průvodce. Foto: Aneta Maclová

Děkujeme za vaši solidaritu

Vlna solidarity je obdivuhodná, k pomoci uprchlíkům z válkou zkoušené Ukrajiny se semkli místní charity, organizace, instituce, firmy, spolky, dobrovolníci a jednotliví dárci. Lidé mohou posílat finanční dary také na akutní a následnou pomoc uprchlíkům z Ukrajiny v našich regionech, a to na **veřejné sbírkové konto Diecézní charity Hradec Králové pro mimořádnou pomoc číslo: 1234512345/5500, VS 101.**

Děkujeme za finanční i materiální dary na pomoc uprchlíkům z Ukrajiny všem jednotlivým dárcům, úřadům, institucím a firmám, patří mezi ně například Statutární město Hradec Králové, firmy Chemie Star s.r.o. Hradec Králové, Stako s.r.o. Hradec Králové, Tepelné hospodářství Hradec Králové a.s., FiftyFifty s.r.o. Hradec Králové, Rozvíjíme Hradec z.s., T-Mobile ČR, 4home a.s., Mileta a.s. Hořice, ŠKODA AUTO a.s. Mladá Boleslav, Marius Pedersen a.s. Hradec Králové, Jednota spotřební družstvo České Budějovice Regionální agrární komora Královéhradeckého kraje s dodavateli z řad zemědělských a potravinářských firem, Beas a.s. a další společnosti.

Poděkování patří rovněž všem organizacím a spolkům, které spontánně pořádají benefiční akce na pomoc Ukrajině. U nás v regionu jsou to například Galerie Artičok, Filharmonie Hradec Králové, AC klub, Královéhradečtí Sokoli a mnohé další.

„Chci touto cestou upřímně poděkovat, jak všem charitákům, tak všem lidem, kteří se jakýmkoliv způsobem do pomoci zapojili. Mé poděkování patří vám, kteří jste přispěli v rámci diecézní ‚kostelní‘ sbírky nebo přímo na charitní sbírkový účet. Díky i vám, kteří jste nabídli a otevřeli své fary, zařízení či přímo své domovy a přijímáte tyto lidi. Díky vám, kteří přispíváte materiálními dary nebo dobrovolnickou prací, poskytujete duchovní péči a psychickou podporu,“ říká a požehnané Velikonoce všem přeje Anna Maclová, ředitelka Diecézní charity Hradec Králové.

Více informací na www.hk.caritas.cz a www.cizincihradec.cz.

POMÁHÁM BĚHEM

1. 5. - 31. 5. 2022

2. ROČNÍK BENEFIČNÍ AKCE POD ZÁŠTITOU MILOŠE ŠKORPILA
NA PODPORU PROVOZU CHARITNÍCH PEČOVATELSKÝCH SLUŽEB A
SLUŽBY OSOBNÍ ASISTENCE

MÍSTO

CYKLOSTEZKA LETOHRAD,
OBČERSTVENÍ U MILUŠKY

START

ÚVODNÍ ZÁVOD PRO
DĚTI A DOSPĚLÉ
30. 4. 2022

DĚTI - 10:00
DOSPĚLÍ - 11:00

REGISTRACE

8:30 - 10:30

TRASY

1 KM, 5 KM, 10 KM

OBČERSTVENÍ A ZÁBAVNÝ
PROGRAM PRO DĚTI
ZAJIŠTĚNY

TĚŠÍME SE NA VIDĚNOU!

KDYŽ NESTIHNEŠ ÚVODNÍ
ZÁVOD, ZAREGISTRUJ SE
KDYKOLIV BĚHEM KVĚTNA,
VYBER SI TRASU A UDĚLEJ
NĚCO DOBRÉHO PRO SEBE
I PRO DRUHÉ

BĚH PODPORUJÍ:

Expertise - Passion - Automation

Váš bylinný čaj...

MEDIÁLNÍ
PARTNER

MÁME K VÁM NEJBLIŽ

PŘIHLAŠ SE NA:

WWW.POMAHAMBEHEM.CZ

Srdečně Vás zveme prožít

Velikonoční triduum

s komunitou sester
v Hoješíně u Seče

14.- 17. dubna 2022

ZELENÝ ČTVRTEK

18:30 Růženec světla

19:00 Mše svatá
a chvíle společného bdění

Možnost přijít na noční bdění
do getsemanské zahrady

VELKÝ PÁTEK

17:15 Křížová cesta venku
18:00 Velkopáteční obřady

První den novény k Božímu milosrdenství

BÍLÁ SOBOTA

Po celý den možnost přijít
k tiché modlitbě u Božího hrobu

19:30 Velikonoční vigilie + agape

NEDĚLE VZKŘÍŠENÍ

9:30 mše svatá na Seči

Přihlašujte se u s. Gratie: 733 755 824

